Akbaba

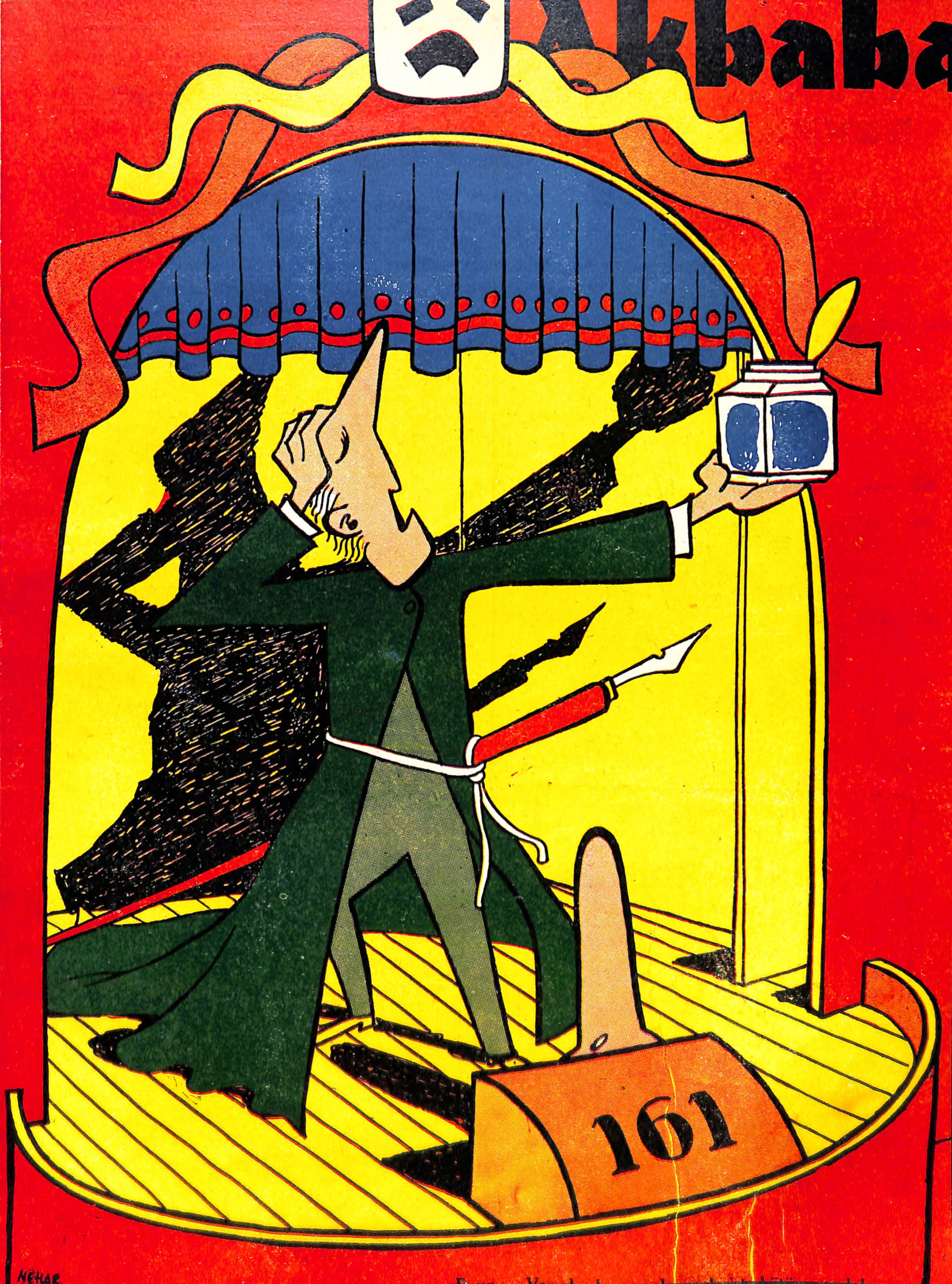

VAKIFLAR BANKASI

yarın siz de hayata atılacaksınız

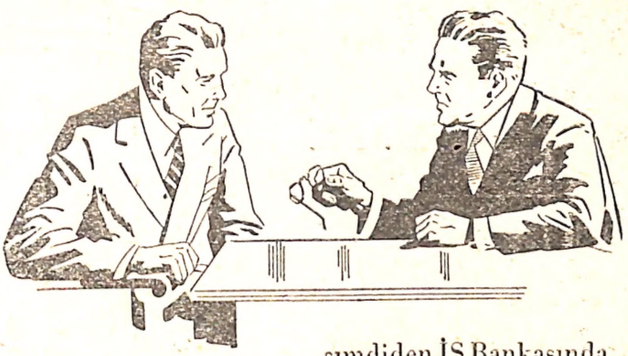

İRATLI KÜÇÜK İ K C H CARİ HESAPLAR

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ GİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE ÂMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... İstikbalinizin emniyeti

D-249

T. C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

AKBABA MİZAH YAYINLARI

YEPETAŞ

Aziz Nesinin en güzel mizah hikâyeleri çıktı :

Fiatı: 2 Lira

SAYI : 221 C.: 9 7 HAZİRAN 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

KURBAĞALAR!

KURBAĞALARI severim. Onların gece karanlığında bir billûr çıkrığına çevrilmesini andıran sesleri hoşuma gider. Uzaklık, yalnızlık, gurbet duyguları verir.

Ama, Hilton otelindeki kurbağa konserini dinlesem, sever miydim? Onu bilmem! Çünkü, şimdiye kadar yüzlerce kurbağanın bir arada haykırışını hiç işitmedim ki!.. Bu otel, açıldığı günden beri kendisi için reklâm yerine geçen garip hâdiseler ortaya çıkarmaktadır:

İlk açılış günü, anahtarı kapıya uymadı. Sonra, esrarlı bir zehirlenme vak'ası çıktı. Arkasından asansör kızına ait bir aşk hikâyesi... Derken, boyunbağsız ve ceketsiz otel salonlarına girme yasağı...

Fakat en harikulâdesi, sonuncusu!

Otelin «Boğaziçi» lokantasının yanındaki süs havuzuna - henüz anlaşılmıyan bir sebeple - kurbağalar hücum etmiş! Karanlıkta, berrak suları akislerle parlayan fıskiyeli mermer havuzu doldurmuşlar... İş bukadar bitse iyi!

Gece, otelin meşhur cazı başlayınca onlar da hep birden feryadı basmışlar... Öyle ki, dans edenler mezürleri şaşırmış. İdareye şikâyet etmişler. Kurbağa avcıları gelip iki yüzden fazla kurbağa toplamış. İncitilmeden götürülüp uzak yerlere bırakılmış... Fakat, iş bununla da bitmemiş ki! Otelin altındaki bostanlardan dalgalar halinde akınlar devam ediyormuş!

Hilton otelinin sebep olduğu son garip hâdise budur!

Kurbağalar, bu otelden ne istiyorlar? Çok mu beğendiler de hasretine dayanamıyorlar? Yoksa akşamları sekiz liraya içilen çayı mı pahalı buldular? Yoksa, hiç Türkçe bilmeyen garsonlarımı protesto ediyorlar?

Yahut da, Amerikan tarzı bir reklâm mı? Otelin bu yaz açılacak yüzme havuzunun reklâmı! Çünkü, kurbağaların bu havuzu tehdit etmeğe başladıkları söyleniyor!..

Yeni reklâm tarzı, o kadar acayip şekillere giriyor ki, olabilir! Bazan sinemalarda neler görüyoruz da altından bir çorap reklâmı çıkmıyor mu?

Yabancı bir memlekette deniz kenarında yürüyen bir yolcu, birdenbire denize düşen bir genç kızın çırpınmaya başladığını görür, hemen kendisini denize atıp kızı kurtarır. Sahile çıkınca, toplanan halkın teşekkürünü beklerken, azarladığını duymasın mı?

— Ne yaptın be adam! derler, bizim mayo reklâmımızı mahvettin!

AÇIK HAVA TİYATROSU!..

Evet, evet, bu da bir reklâm olabilir! Hattâ ister misiniz, bu yüzme havuzu açıldığı gün hiç akla gelmeyen büsbütün başka bir şey daha olsun? Rus devlet adamlarının İngiltereyi ziyaretinde ortadan kaybolan meşhur kurbağa adam, bu yüzme havuzundan meydana çıkıversin!

Herkes gibi kurbağalar da hayretlerinden şaşırıp sussunlar! Böylece kurbağa adam muammasiyle birlikte, Hiltondaki kurbağa meselesi de halledilsin?

Yaşadığımız asrın karakterini verecek en güzel isim: «Reklâm asrı» dır!

ORHAN SEYFİ ORHON

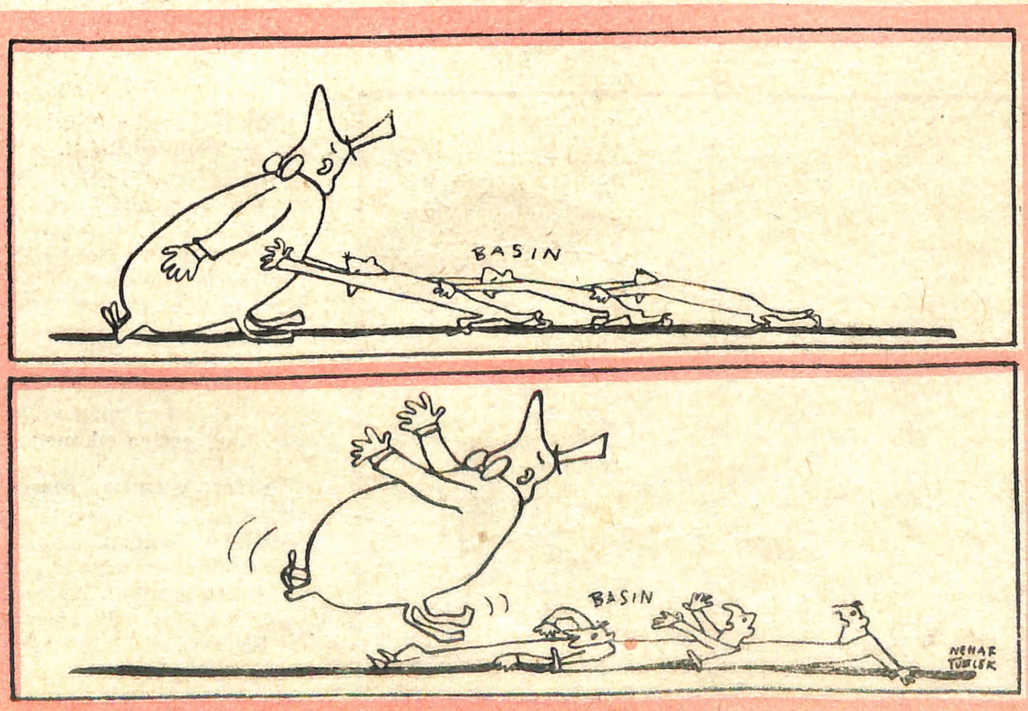

DAYANIŞMA!

Akbaba
Sizin için harikulâde bir
Bahar Sayısı
hazırladı.
Gelecek haftayı sabırsızlıkla
Bekleyiniz!

Apona Fuarı...

Tarihimiz boyunca kötü, gülünç, bozuk düzen işlerin eski idare zamanında olması huyumuzdur. Biz, bu güzel geleneğimizi bozmak istemediğimiz için, bu yazıdaki olayların da çooook, ama çok eski bir idare zamanında geçtiğini, görülen lüzum üzerine bildiririz.

MİLLETLERARASI Apona fuarına çağrı mektubu Bakan'ın yazlık ceketinin cebinde kalmış, ceket lekeciye verilmiş, lekeci de ceket temizlenirken, mektuptaki yazılar da silinmişti. Boş bir kâğıt hâlindeki çağrı mektubunda neler yazılı olduğu bilinmemekle beraber, her ne olursa olsun Fuara katılacağımız, ticaret ataşeliğine bildirildi. Gelen cevapta, çağrı mektubuna çok geç karşılık verildiği için, bütün yerlerin kapatıldığını, hiç boş yerin kalmadığı bildiriliyordu.

Ne olursa olsun, memleketi tanıtmak için iyi bir propaganda fırsatı olan bu fuara katılmak gerekti. Hemen poletik uğraşmalara başlandı. İki millet arasındaki tarihî dostluk ve kardeşlik bağları gibi kuvvetli torpiller kullanmak suretiyle Apona Fuarında bir yer sağlandı. Ama bu yer, hem kenar köşede, hem de küçüktü. Her ne kadar Apona Fuarına katılan milletlerden sekizinin pavyonları daha küçük, daha darsa da, iyi bir yer gerekirdi.

Telgraf, telefon, şifre, tarih, propaganda için, önce geniş bir dostluk, kardeşlik, mektup, rica, para, kira, bin bir zorlukla Apona fuarının en geniş yeri sağlandı.

Biz pavyon yeri bulana kadar, başka milletlerin pavyonları kurulmuş, süslemelerine başlanmıştı.

Bu işlerden ve bütün işlerden çok iyi anladıklarını söyleyenlerden bir heyet seçildi.

Heyet Başkanı, parti iktidara geçmeden, muhalefet zamanında büyük hizmetlerde bulunmuştu. Elli yaşından sonra, göz kapaklarının altları şişen karısına güzellik ameliyatı yaptırmak istiyordu. Bu hayatî ameliyat için, Apona Fuvar Heyeti Başkanlığı iyi bir fırsattı.

Heyetin ikinci başkanı, bir hafta önce, ana muhalefet partisinden İdare Heyetine seçilmediği için, bir prensip meselesi yüzünden istifa ederek, iktidar partisi saflarında tarafsız kalmış, tecrübeli, yetmiş yaşında bir memleket evlâdı idi.

Üyelerden biri, muhalif parti lideri mitingde konuşurken şehrin elektrik cereyanını kestirerek, mikrofonda liderin gür sesinin sinek vızıltısına dönme sine sebep olan çok çalışkan bir memurdu. Çoktanberi taltif edilmek istenen bu memur fuar vesilesiyle bu geziye katılacaktı. Öbür üye daha yeni evlenmiş olduğu için, fuar işiyle balayını da bir çırpıda çıkaracaktu. Beşinci üye, üç senedir izin diye tutturmuştu. Nasıl olsa, bu heyete adam lâzım olduğuna göre, o memurun izni de aradan çıkacaktı.

Altıncı üye, zâten hiç bir işe yaramıyordu. Aylaktı. Önemli bir politikacının bezik arkadaşı için çalışmağa vakit bulamıyordu. Burada kalmasıyla, fuara gitmesi arasında hiç bir fark yoktu.

Yedinci üye, sözü reddedilmiyecek birinin damadı idi.

Kısacası bu heyete haksız, iyice düşünülüp taşınılmadan, ince elenip sık dokumadan hiç kimse seçilmemiş, kayrılmamıştı. Her birinin üye oluşunda bir gerekçe vardı. Ama bütün bunların arasına, gerçekten bu işlerden anlayan birinin de katılması gerekirdi. İşte bu yüzden, bir de uzman heyet arasına sokulmuştu.

Heyet Apona'ya gittiği zaman, fuardaki bütün pavyonlar yapılmış, teşhir edilecek mallar da gelmeğe başlamıştı.

Fuar Heyetinden yalnız uzman olan kalmış, öbürleri kendi işlerini görmek için dağılmışlardı. Uzman çok acele bir pavyon plânı yapılmasını Bakanlığa bildirdi. Hemen pavyon plânı müsabakaya kondu. Birinciliği kazanan plâna on bin, ikinciye beş bin, üçüncüye de iki bin lira verildi. Fakat Bakan, plânların hiç birini beğenmedi. Cigara paketinin arkasına kendisi üç dakikada bir pavyon plânı çizdi. Şimdi bu plânı tatbik edecek mimar, dekoratör lâzımdı. Pavyonu kuracak san'atçılar Apona'ya gittikleri zaman, öbür pavyonların hepsi tamamlanmış, teşhir edilecek eşyalar da yerlerine konulmuştu. Fuarın açılmasına on gün kalmıştı.

Bir yandan pavyon yapılırken, bir yandan da Apona Fuarı için bir komisyon kurulmuştu. Komisyon ilk toplantısında, Apona Fuarında nelerin teşhir edileceğini kararlaştıracaktı. Komisyon üyesi Ticaret Odasından biri, fuara gönderilecek malları saydı:

— Fındık, tütün, incir, üzüm, pamuk, pancar, palamut...

Sanayi Odasından bir üye:

— Bu saydıklarınız, dedi milâttan evvel de bu topraklarda yetişiyordu. Biz asıl endüstriyel ürünlerimizi göndermeliyiz.

— Evet, evet...

Sesleri yükseldi.

— Ne gönderelim?...

— Kibrit... tuz...

— Muvafık...

— Konserve... lokum... akide şekeri...

— Başka?

— Kumaş... çorap...

— Çok güzel...

— Şişe... kâğıt...

Komisyondan tarihçi bir üye itiraz etti:

— Bütün bu saydıklarınızı, biz yabancı memleketlerden ithal ediyoruz. Fuarda teşhir edince, ya alıcı çıkarsa... Madem bunları siz yapıyorsunuz, ne diye bizden alıyorsunuz, derlerse...

Tarihçi haklıydı.

— Biz, dedi, ancak tarihî eserlerimizle kendimizi tanıtabiliriz.

— Doğru...

— Mehter takımımızı gönderelim, pavyonumuzun kapısında durmadan çalsınlar.

— Başka?..

— Sultan Mahmud'un incili kaftanını gönderelim, kaftan görsünler... Yavuzun kılıcı, Selim'in kavuğu...

— Bugünkü san'atımızı göstermiyelim mi?

— Evet... Bir ince saz takımı, tanınmış iki ses san'atkârı... üç rakkase...

Apona Fuarına gönderilecek mallar tesbit edilmişti.

Apona Fuarı açıldı. Yalnız pavyonlardan biri tamamlanamadığı için, etrafı tahta perdelerle çevrili idi. Gerilen bezlerin üzerindeki yazılarla, «pek yakında burada fuar açılacağı» ilân ediliyordu. Apona Fuarı Heyetinden ortada yalnız bir kişi vardı. Öbürleri kimi tedaviye, kimi balayı seyahatine gitmiş, kimi geziye çıkmıştı.

Fuarın açılışının onuncu günü teşhir edilecek mallar geldi. Sandıklar açıldı. Sandığın birinden çıkan incirler kurtlu idi. Fındıklar çürüktü. Apona Fuarındaki mümessille Ticaret Bakanlığı arasında telgraflar çekilmeğe başlandı.

Ticaret Bakanlığı,
Apona Fuarına gönderilen in-

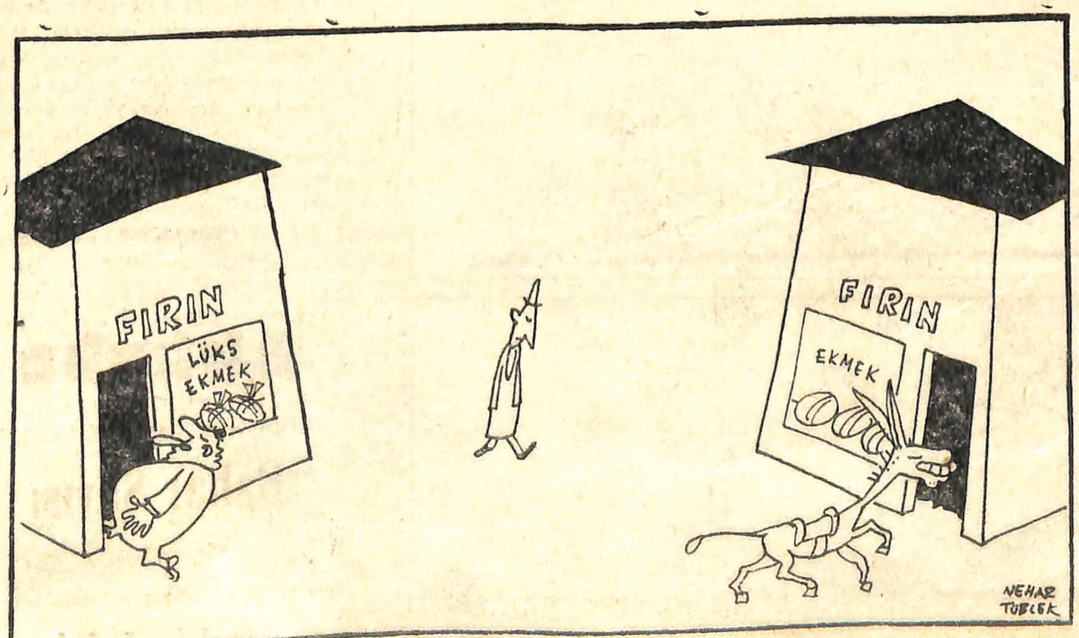

HAK'A TECAVÜZ!..

EL Mİ, AYAK MI?

Bakarsınız adam, dünyanın en akıllı insanıdır. Saatlerce konuşur, hiç falso vermez. Ama birdenbire tozutur. Kafasına bir sâbit fikir saplânmıştır. Nuh der, peygamber demez. Artık ne yapsanız, ona düşüncesinin yaptığının yanlış olduğunu anlatamazsınız.

Yeni bir fıkra duydum, tazedir, akıllı görünen bu çeşit deliler üstüne söylenmiş.

Bir adam her haliyle akıllıymış. Yalnız, vücudundaki uzuvları yanlış söylermiş.

— Bu nedir? diye sorarlarmış.

— Pazu, dermiş.

— Doğru. Pekiy, bu?

— Kol.

— Doğru, burası?

— Dirsek.

— Evet, burası?

— Bilek.

— Evet.. Ya burası?

El, diyeceği yerde, işte orada sapıtır:

— Ayak, dermiş.

Ne yapsalar, ne etseler, ele ayak dedirtmekten caydıramamışlar.

— Bir daha say!

— Pazu, kol, dirsek, bilek, ayak...

— Canım bu ayak değil el...

— Pazu, kol, dirsek, bilek, ayak...

Bir, iki, beş, on, hep böyle...

Sonunda adamı tımarhaneye atmak zorunda kalmışlar. Adamın her gidişi, her işi, her sözü akıllı, hem de çok akıllı... Yalnız, ele ayak diyor.

Ara sıra doktorlar iyi oldu mu diye çağırıp sorarlarmış, o da sayarmış:

— Bu pazu, bu kol, burası dirsek, burası bilek, burası da ayak...

Adam aylarca tımarhanede kalmış. Artık, çektiği çile canına tak demiş. En sonunda, buradan kurtulmak için, doktorlara doğrusunu söylemiş:

— Pazu, kol, dirsek, bilek, el..

Doktorlar, adamın tedavileriyle iyi olduğuna memnun olmuşlar:

— Aferin, çok iyi bildin. Bravo!.. demişler.

İşte o zaman adam, akıllılığıyla övünerek elini kafasına götürüp vurarak:

«— Tabii bilirim, buna kuyruk derler, kuyruk..» demiş.

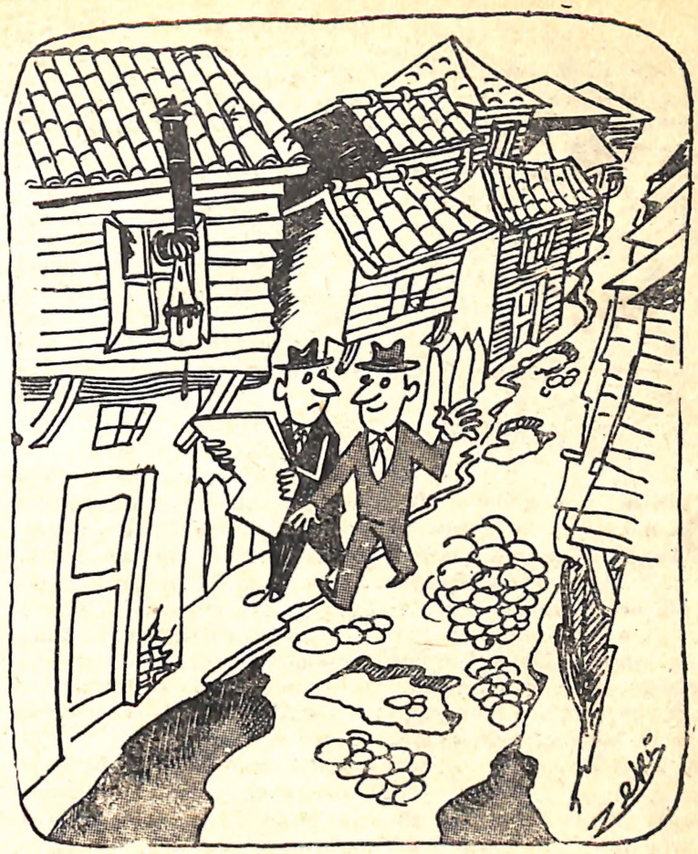

— Gökay: «İstanbulda yaşadığınıza şükredin» demiş...
— Asıl yaşıyabildiğimize şükretmeliyiz!..

cirlerin kurtlu, üzümlerin bozuk, fındıkların çürük olduğu arzolunur.

Apona Fuarında Ticaret Mümessili

Başka memlekete ihraç edilecekken, bozuk maddelerin yanlışlıkla fuara gönderildiği anlaşılmıştır. Fuarda teşhir edilmek üzere Tekel maddelerinin yola çıkarıldığı...

Ticaret Bakanlığı

Fuarın kapanmasına on beş gün kaldı. Tekel maddesi olarak gönderilen likör, şarap gibi içki şişelerinin yolda kırılmış olduğunu, yalnız bir likör, bir de şarap şişesinin sağlam kaldığını arzeder ve paviyonu açıp açmamak hususunda yüksek emirlerinizi beklemekte olduğumu arz ederim.

Ticaret Mümessilliğine

Yola çıkardığımız tarihî eserler, Sultan Murad'ın kılıcı, Sultan Süleyman'ın kemeri ve millî kıyafetimizden mürekkep elbise kolleksiyonunu alır almaz, hemen, vakit kaybetmeden paviyonun âcilen, bir an önce açılmasını rica ederim.

Fuarın kapanış günü, paviyonun da açılış töreni yapılıyordu. Fuarın en büyük ziyafeti, bu paviyonun açılışında verilmişti. İki aylık fuar süresince bir türlü açılamayan paviyonu halk merak ettiği için, her taraf tıklım tıklımdı. Kapıdan daha girmeden : «La kukaraççа» plâğının sesi duyuluyordu. Mehter ve İnce saz takımları gelmediğinden mümessil, kendi zevkine uygun, oradan ele geçirebildiği plâkları çalıyordu. Mavi Tuna valsi, La kukaraççа, mümessilin düğününde çaldığı için, onda kıymetli hâtırası vardı.

Altı metre yüksekliğinde, on üç metre genişliğindeki duvarda fındık istihsâline ait grafikler rakkamlar, fındığın besleme değeri üzerine sözler; «Fındık ye, fındık gibi ol» çeşidinden süzme sözler yazılıydı. Bütün bu rakamların, çizgilerin, lâfların altında bir avuç fındık vardı. Mümessil, çürük fındıklardan ancak bu kadar sağlam fındık ayırabilmişti.

Tütün, cigara hiç gelmemişti. Bir salon baştan başa tütün, cigara istihsalinin artışını gösteren cedvellerle, resimlerle dolu idi. Lâfların, boyaların, renklerin, ışıkların içinde, bir paket Birinci cigara paketi duruyordu. Mümessil, gelirken beraberinde getirdiği cigarasını burada teşhir ediyordu.

Başka bir büyük salonda bir şişe şarapla, bir şişe likör vardı. Ziyaretçilerin asıl ilgisini çeken başka bir salondu. Burada camlı dolaplar içinde bir kaftan, bir kavuk, bir maşlah ve bir kılıç vardı.

Pavyon, açıldığı günün akşamı kapanmıştı. Tarihî eşya geriye getirilince kıyametler koptu. Sultan Mahmud'un kaftanı yolunmuş kaza dönmüştü. Üzerindeki bütün inciler çalınmıştı. Tarihî kılıcın kabzasındaki kıymetli taşlar aşırılmıştı. Kavuğun altın sırmaları yoktu. Gazetelerde kıyametler kopuyordu. Muhalefet, yine her zamanki gibi, pireyi deve yapmış:

— Tarihimizi çaldılar, şimdi biz ne yapacağız? diyordu.

Bereket versin Bakan, gazetelere, «Kaybolanların elmas, inci, pırlanta olmayıp, değersiz boncuklar olduğunu» açıkladı da bu iş de böylece kapandı.

ATEŞ-GİN

CERRAHİ KONGRESİ!..

ŞEHİR Tiyatrosunun fındık kurdu gibi güzel bir kızıdır. Tiyatroda ona hangi rolü verseler lâyık görmem. Ah, ah, derim, rejisör ben olacağım ki, o kızı oynatayım. Böyle düşünürken, şuur altımda «yıldızlığa giden yol rejisörün yatağından geçer» lâfının yeri var mıdır bilmem. Sizin anlıyacağınız... Neyse, açmayın yaramı.

Bir dergi, işte bu çıtı pıtı güzel kızla röportaj istemiş.

— Aman, dedim, ben gönüllüyüm. Para, mara istemem. Üste ne isterseniz vereyim.

Kalktık fotoğrafçıyla evine gittik. Ben bazı sesleri burnumla, dilimle duyarım. Bilmem sizde de olur mu böyle şey? Seslerde, renk görür müsünüz? Sesleri koklar, tadar mısınız? Bana onun sesi, marul göbeğinin inci dişler arasında ezilirken çıkardığı çıtırdıyı hatırlatır.

Sesi, yeni sürmüş çimen çimen kokar. Rengi, evet sesinin rengi, kanarya göğsünün yumuşak sarısına çalar. O konuşurken, kütür kütür caneriği yiyormuşum gibi dişlerim kamaşır.

Yâni onun sesini, bütün duygularımla birden duyarım; görürüm, koklarım, işitirim ve tadarım.

Tuh Allah kahretsin, şair olmak işten bile değil...

Zavallıcık gazetecilerden öyle bir korkmuş ki... Korkusunun sebebini anladım. Son zamanlarda gazeteci adı altında, başında tablayla gezen dut satıcıları kılığında birileri türedi. Bu zavallıları her çeşit yollardan korkuttular.

— Yok, ne soyunacaksınız, ne çıplak resminizi çekeceğiz... «Artistik poz» adı altındaki bu yarı çıplak resimler, sonradan şantaja kadar işlerde kullanılıyor.

Biraz içi rahatlar gibi oldu. Zaten, «gazeteci» lerle, yâni kendilerini böyle tanıtanlarla konuşmak istemiyormuş.

Doğrusu ben röportajı filân çoktan unuttum. Umurumda mı benim röportaj. Lâfı hep tatlı yerinden açmağa çalışıyorum, inadıma da aklıma hep münasebetsiz şeyler geliyor.

Körpecik Çengelköy salatalığını, ortasından tutup elinizde kırın, Çıt, demez mi? Çıt der ikiye ayrılır, sonra o kırılan yerleri boncuk boncuk terler. O konuşurken, nedense çıt diye ayrılan taze, körpe, terli bademi hatırlıyorum.

— Ah, diyor, âh bilseniz...

Ağzının içine bakıyorum. Sanki öpülesi dudaklarını bir açtı mıydı, inci dişlerinin arasından bir kuş, muhabbet kuşu uçuverecek. O bir perçemi açık sarıya boyanmış saçı da alnının üstüne kıvrım kıvrım düşmüyor mu? Öl be!.. Yat ayaklarının dibine, fücceten öl!...

— Ah, âh bilseniz... Onu ne kadar seviyorum.

Al bakalım, al lâfı da tut ucundan vur duvara. Ah bilsek, ah bilsek ne kadar da seviyormuş. Sevdiği de kimbilir ne hıyar ağasıdır. Her güzel kadının yanındaki erkek, bana hep armudun iyisini seçen o zevk sahibi hayvanı hatırlatır.

— Ne kadar seviyorum.

Onun taze akşam simidi çıtır dayışlı sesine odaya giren bir kedi cevap veriyor:

— Mırrr.. Mırrrr.. Mırnavvv!.

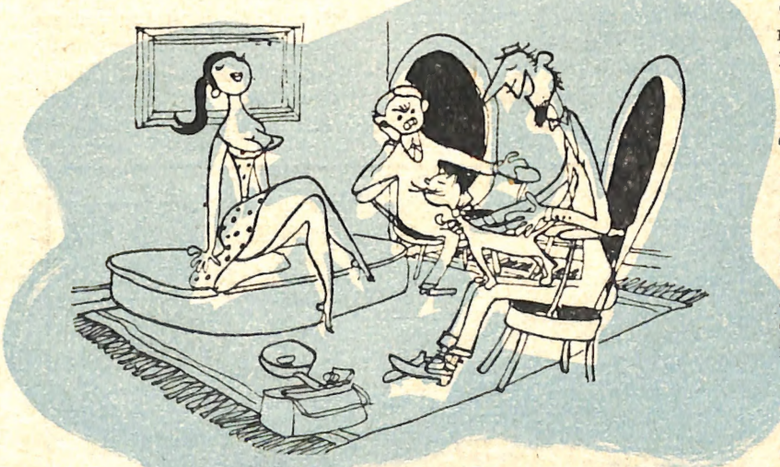

Kuyruğunu dimdik kaldırmış, başiyle hanımının ayak bileklerini okşuyor. Gözüm ayaklarına gidiyor. İncecik, arap kısrağınınkine benzeyen bilekler, «si» den «do» ya doğru kalınlaşan nota gibi...

— İşte benim sevgilim bu, diyor.

Hay Allah, ne diyeyim sana kız...

İçinden pazarlıklı bir âşığın rakibi, armudun iyisini yiyen ayı olmadansa, sevgilinin ayaklarını okşayan bir kedi olması elbette iyidir.

Fotoğrafçı, kediyi kucağına alıyor, sevmeğe, okşamağa başlıyor. Lâf lâzım ya, hani sözüm ona bir de espri yapmak için soruyorum:

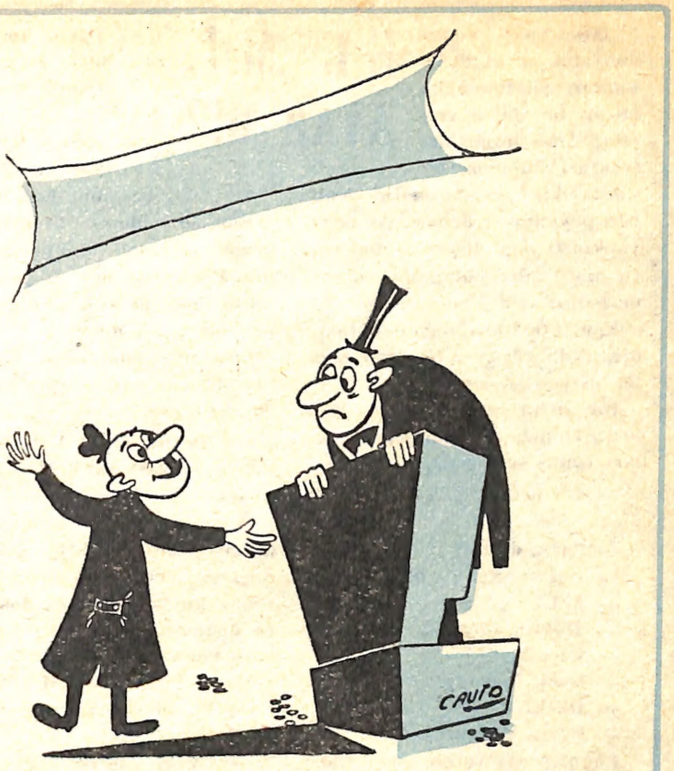

— **Tabii kimse gelmez... Ayni günde kahve dağıtılmasını kim söyledi?..**

— Sevgiliniz erkek mi?

— Bilmem, diyor.

— Bilmez misiniz? Hayret vallâhi... Demek kedinizin erkek mi, dişi mi olduğunu bilmiyorsunuz?...

— Bilmiyorum. Anlamam ki... Kedinin erkekliği, dişiliği nasıl anlaşılır?

Hoppalaaa... Şimdi gel de anlat bakalım. Fotoğrafçı:

— Bu kedi dişi, diyor.

— Nerden anladınız?

Fotoğrafçı:

— Dikkat ederseniz, diyor, bu kedi üç renkli. Üç renkli kediler mutlaka dişi olur. Bakın sarı, siyah, beyaz... Üç renkli kedilerden katiyen erkek olmaz.

Fotoğrafçı hem bunları söylüyor, hem de üç renkli kediyi başından kuyruğuna doğru okşuyor. Kedi okşandıkça, kuyruğunu fotoğrafçının burnuna doğru havaya kaldırıyor.

Bir zamanlar bu üç renkli kedi meselesi mahkemelere düşmüş, yine böyle üç renkli erkek kedi olurdu, olmazdı, diyen iki hayvanat mütehassısı iddiaya girmişlerdi. Sonunda bütün Türkiyeyi arayan iddiacılardan biri, Samsun'da mı, Erzurum'da mı, üç renkli bir erkek kedi bulmuş, bu nâdide ve müstesna hayvanı taa oralardan İstanbula kadar getirmişken Üsküdar vapurunda kaçırmıştı. Fotoğrafçıya Adliye tarihimizde, basın ve demokrasi dâvaları kadar önemli bir yer alan bu üç renkli kedi dâvasından bahsediyorum. Sanki konuşulacak başka lâf yokmuşçasına o eşek gibi inat ediyor.

— Bu kedi mutlaka dişi... Yalnız renginden değil, tüylerinden de belli... Bakın ne kadar parlak. Dişi kedilerin tüyleri parlak olur. Yalnız tüyleri değil... Şu kuyruğa bakın, ne kadar uzun. Erkek kedilerin kuyrukları kısa ve kalın olur.

Kaş göz ediyorum, anlamaz. Hay Allah belâsını versin, dişi kedinin de, erkek kedinin de... Ulan, başka lâf mı yok konuşacak. O hâlâ dişi kediler hakkında konferansına devam ediyor:

— Kedinin kuyruğu, kuyruk kökünde ince, ucuna doğru tüylü, kalın, olursa o kedi mutlaka dişidir. Gözlerine bakın şu hayvanın!...

Ben asıl onun gözlerine bakıyorum ama, anlamıyor ki... Kes artık şu kedi lâfını...

— Gözler aydınlık, parlak. Karnı da düşük. Hattâ bu kedi gebe bile...

Eliyle hayvanın karnını yokluyor:

— Üç tane yavrusu var maşallah, diyor, bir aya kalmaz doğurur.

Hani nerdeyse kedinin karnındaki yavruların erkek mi,

1956 ERKEK MODASI

Uyduran: Milli Moda kralı Memet Bey

HIRİSTİYAN DİYOR BÖYLE DİYOR :

Erkek pantalonlarının oturak yeri delinirse «O» modeli yama vurunuz. rahat edersiniz.

FAT ŞÖYLE DİYOR :

Bir insan mes'ut olmak istiyorsa, altında cip, elinde cop, elbisesinde cep olmalıdır.

1956 YILINDA iyi giyinmiş bir Türk erkeğini nasıl tanıyacaksınız? Bu ancak onun ip gibi incelmiş vücut hatlarından, elbisesinin üstünden belli olan iskelet kemiklerinden, kemeri sıkmasından ve eğer hâlâ kalmışsa dişlerini sıkmasından anlaşılacaktır. Bunu Ticaret Vekili değil, Celep Osman'la kabzımal Bekir söylemekte olduğundan mutlaka inanmak lâzımdır.

Erkekler, son senelerdeki gerek sosyal hayatamızdaki, gerek aile hayatındaki yatırımlar ve kaldırımlar neticesinde gittikçe biçimlerini kaybetmişlerdir. Elbisenin üstünden erkekler, kemiklerini teker teker röntgene girmiş gibi sayılabilir hale gelmiştir.

1956 senesi erkek modasında pantalon paçaları bağlı olacaktır. Kemerlerde fazla delik olacak, açılış ziyafetlerinde kemer iyice gevşetilecek, nutuk dinlerken de son deliğe getirilecektir.

Erkek elbiselerinde ağır kumaş modası kalkmıştır. Erkekler yazın basmadan, kışın pâzenden elbise giyecekler ve sıkıya gelince kullanmak üzere daima yanlarında bez bulunduracaklardır. Amerikan bezi olması daha uygundur.

Malî durumumuza uygun olarak 1956 erkek elbiselerinin arasında burasında açık yerler bulundurulacaktır. Bu açıklar uygunsuz yerlerde olursa, erkeklerin bu yerleri elleriyle kapaması 1956 modasıdır. Bilhassa bu sene erkek elbiseleri renk renk yamalarla süslenecektir. Elbisenin açığı moda olduğu gibi, kumaş renginin de açığı modadır.

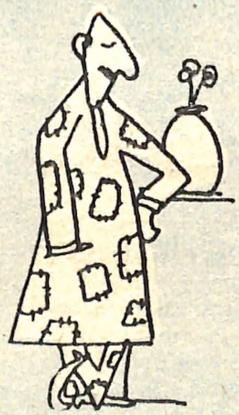

Yelek, yaka, paça kıvrımı gibi fazlalıklar artık tarihe karışmıştır. Elbiseler tam vücuda yapışık olacak, bu suretle hem az kumaş gidecek, hem de iç çamaşırına ihtiyaç kalmıyacaktır.

Her tülü baskı ihtimali düşünülerek, bu sene bilhassa kahve rengi pantalonlar moda olmuştur. Teminat bakımından da bu rengin faydaları vardır.

Erkek elbiselerinde cep te tarihe karışmıştır. Nasıl olsa içine koyacak bir şey olmadığından cepler kaldırılmıştır. Fakat hayâl bile olsa muhtemel kredi ve yardımlar düşünülerek, elbiselerde yan cepler olacaktır.

Bu sene dışardan düğme gelmediği için elbiselerin, bilhassa iki yakası iple bağlanarak bir araya getirilecektir.

Ayakkaplara gelince, bu sene çivi ve kunduracı ipliği de gelmediğinden, kunduradan vaz geçilmiştir. Türkiyenin en iyi giyinen erkeği Kasım Gülek gib ibu sene erkekler iskarpin yerine çarık giyeceklerdir. Bunun ayrıca köylerden oy toplamağa da faydası olacağı muhakkaktır.

dişi mi olduğunu, renklerini bile söyleyecek.

Kedi, sanki söylenenleri anlamış gibi, bir yandan:

— Mırnav!.. diye sesler çıkarıyor, bir yandan kuyruğunu havaya dikip, işaret vererek, arkasını fotoğrafçının yüzüne çeviriyor. Ama bizim fotoğrafçıda anlayış nerde?...

— Bin liraya bahse girerim ki bu kedi dişidir. Çünkü pençelerine bakın...

Yahu, biz buraya neye gel-

dik? Kedinin erkekliğini, dişiliğini muayeneye mi?. Bu işi ne kadar da bilirmiş. Anlatıyor da anlatıyor:

— Dişi kedinin bıyıkları...

Mâdem bu işi bu kadar bilirsin, resimlerini çekeyim derken politikacılardan, yok polislerden dayak yemek tehlikesi altında gazete fotoğrafçılığı yapacağına, git hayvanat enstitüsüne profesör olsana.

— Dişi kedilerin arka ayakları, erkeklerinkine nazaran...

Artık hayvan da dayanamadı, atladı fotoğrafçının kucağından yere. Sanki erkek mi, dişi mi olduğunu iyice göstermek için, kuyruğunu iyice havaya dikti. Bütün alâmetleri meydanda odanın içinde sallana sallana tur yaptı.

O zaman güzel yıldız:

— Aaa, ayol, erkekmiş bu kedi!.., dedi.

Fotoğrafçının yüzüne baktım, ağzını açmak üzereydi:

— Sus artık be, dedim, sen hanımefendiden daha mı iyi anlayacaksın?...

Artık röportaj bitmişti. Bundan sonra ne sorar, ne konuşabilirdik...

Röportajcı

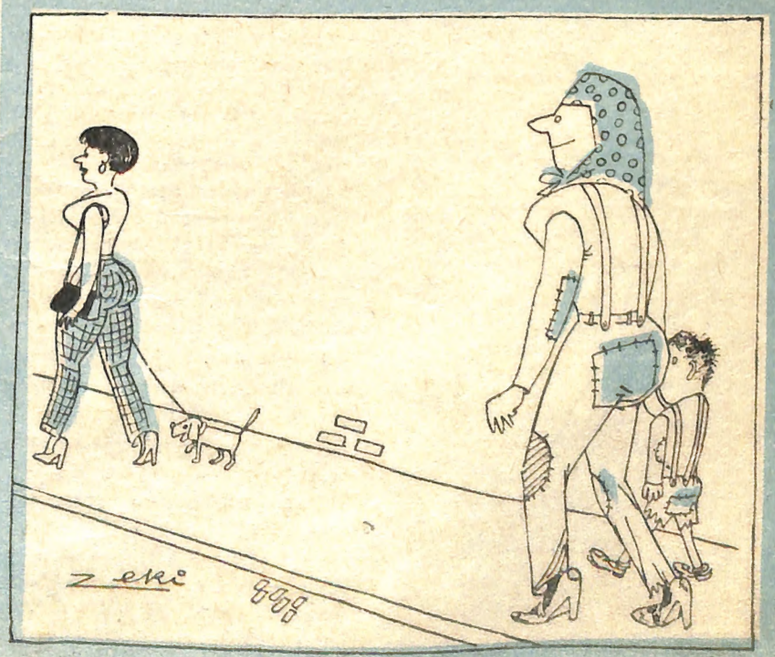

ÖZENTİ!..

MUHABBET TELLÂLLARINA CADDEYİ İŞGAL ZAPTI TUTULUYOR.. (Gazeteler)

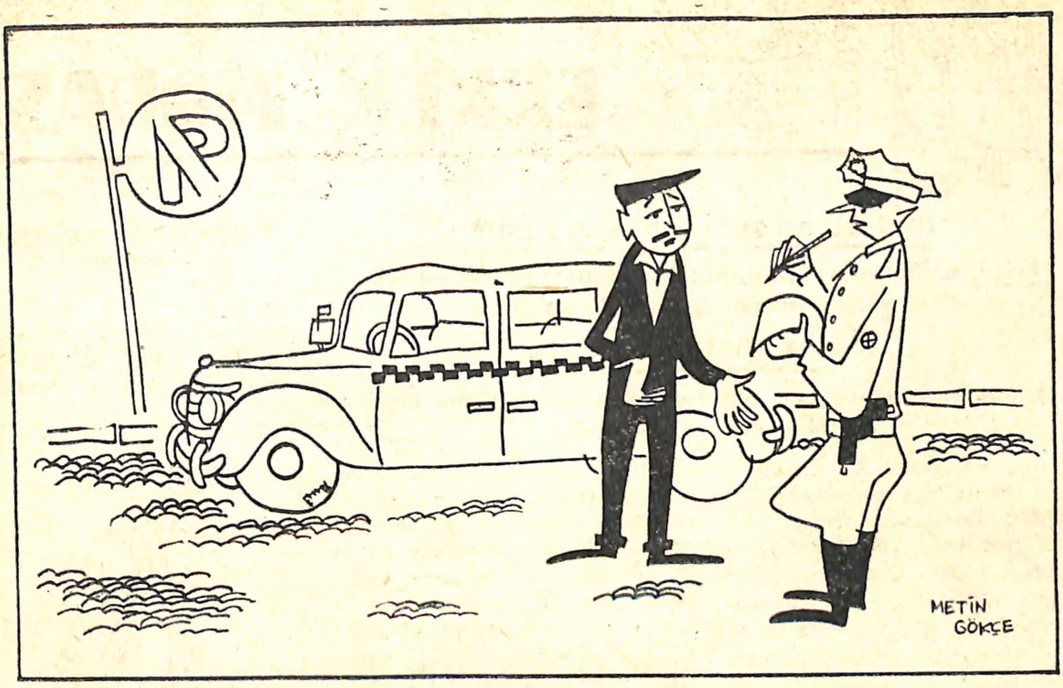

Şoför — Aman âbi, caddeyi işgalden yazma.... Namusumuz var bizim!..

EV Yaptıracaktı

★ Yazan : Yakup YAPTIRAN ★

ÇOCUKLUĞUNDAN beri kira evinin ne demek olduğunu bildiği için, ne olursa olsun başını sokacak bir ev sahibi olmak istiyordu. Çocukluğunun en büyük, en derin ânları bir kira evinden başka bir kira evine taşınmalarıydı. Her taşınmada, ille annesiyle babası kavga ederler, darılırlardı. Kırılacak eşyalar, tabak, çanak, şiltelerin arasına, yumuşak yerlere konur, denkler yapılırdı. Annesi sacayağından, mangal borusuna, gazete kâğıtlarına sarıp sarmaladığı balık ızgarasına kadar bütün ufak tefeği denklerin bir yerine tıkıştırırdı.

Eşyalar, çift atlı arabaya yüklenir, annesi hâlâ, arabanın şurasına, burasına, dibi delinmiş konserve kutularından saksılara dikilmiş sardunyeleri, karanfilleri,

haseki küpelerini, ıtırları yerleştirmeğe çalışırdı.

Çocukluk günlerinin, eşya taşıyan, bir yerinden küp görünen, bir yanına iple tel dolabı bağlı arabalarını hiç unutamamıştı.

Eşyalar yeni eve gelince bir kaç tabak, lâmba, bardağın kırıldığı, zeytinyağı, sirke, yahut, annesinin yaptığı gelincik şurubunun, kantaron yağının açılan şişeden dökülüp düğü, çamaşırları berbat ettiği görülürdü. Babası,

— Fakirlik rezillik be!.. diye bağırırdı. Hep bunlar babasıyla annesinin yeni baştan kavgalarına sebep olurdu.

Yeni eve yerleşmek de ayrı bir dertti. Tam yerleşirler, rahat edecekleri sıra, ya kirayı veremezler, mahkemelere, icralara düşerler, polisle, karakolla eşyalar sokağa dökülür, ya da ev sahibi, ben oturacağım, evi tamir ettireceğim gibilerden bir bahaneyle onları evden çıkarırdı. İstanbulun hemen her semtinde oturmuşlardı. İlk çocukluğu Kasımpaşada, sonra Üsküdarda geçmişti. İlkokula Süleymaniyede başlamıştı. Üçüncü sınıfı, Aksaray, Cerrahpaşa, Şehremininde, üç ayrı okulda bitirmişti.

İstanbulda nereye, hangi mahalleye gitse, ille oradaki evlerden birinde bir anısı bulunurdu.

Babasının sözleri kulağına küpe olmuştu:

— Dünyada mekân, âhirette iman...

1930 da liseyi bitirip hayata atıldığı zaman artık ne annesi vardı, ne babası... Kiracılık derdini bildiği için bir ev sahibi olmadan evlenmiyecekti. Beş yıl bir kat elbiseyle yetindi, cıgaraya, rakıya alışmadı, sinemaya, tiyatroya gitmedi, gezip tozmadı, bir keşiş, bir Hint fakiri gibi yaşadı.

Beş yılın sonunda dişinden, tırnağından iki bin lira artırabildi. Onun gibiler için iki bin lira çok para sayılırdı. Parasına göre, hattâ bin liraya bile satılık evler vardı ama, onun isteğince değildi. Çürük, çarık şeylerdi.

— Bir arsa alıp, üstüne kendisi bir ev yaptırayım, diye düşündü.

Deniz kenarında, güzel görüntülü geniş bahçeli, caddeye yakın bir ev istiyordu. Olunca olmalı... İstediği yerde, aradığı şartlarda iki arsa buldu. Birine üç bin, birine üç bin beş yüz istiyorlardı. Bin liraya bile daha geniş arsalar vardı ama, isteğine uygun değildi.

Daha bir zaman para biriktirmeliydi.

1937 yılında toplanan dört bin lirasını cebine koydu. Artık istediğinden güzel bir arsa alacağına güvenli araştırmağa başladı.

Üç bin beş yüz lira istedikleri arsaya gitti. Bu arsanın bir yarısı satılmış, üstüne bir villâ yapılmıştı. Öbür yarısına beş bin lira istiyorlardı.

Eskiden üç bin lira dedikleri arsaya gitti. Buraya altı bin lira istiyorlardı.

En beğenmediği, bin lira dedikleri arsaya da dört bin beş yüz diyorlardı.

Parasını bankaya yatırdı. Eskisinden daha tutumlu oldu.

Pençe pençe üstüne kundura, yama yama üstüne elbise giydi. Artık eskisi gibi deniz kenarında arsadan vazgeçmişti. Şehrin iyice bir yerinde arsa arıyordu. Arsayı alacak, ev yaptıracak, eşya, alacak, evlenecek, çoluk çocuğu olacaktı.

1943 yılında ancak beş bin lirası toplanabilmişti. Ne kadar elini sıktıysa da pahalılık yüzünden daha çok para biriktirememişti.

Dört bin lira dedikleri arsanın üstüne dört ev yapılmış, geriye bir parça boş yer kalmıştı. Buraya da altı bin lira istiyorlardı.

Artık çoktaaan, şehir içinden arsa almaktan vazgeçmişti. Şehrin kenarındakine bile razı idi. Ama nerde?

Artık tutumlu değil de cimrinin, pintinin biri olmuştu. Yemiyor, içmiyor, ha babam para biriktiriyordu.

— Terfi etmişti. Maaşlar da yükselmişti. Şimdi eline eskisinden daha çok para geçiyordu ama, 1950 yılına kadar ancak yedi bin lirası olabildi.

Yedi bin liraya arsa mı? Gülüyorlardı. Şehrin dışının dışında bir evlik değil, bir kulübelik arsalar bile bu paraya satılmıyordu.

Taaa eskiden baktığı iki bin liraya satılan arsanın yirmide bir parçası boş, satılıktı. Buraya kırk bin lira istiyorlardı.

Arsa alabilmek için daha çok para biriktirmekten başka yol yoktu. Yeni bir kızla para biriktirmeğe başladı. Evinin plânını bile yapmıştı. İçinde hem alaturka, hem de alafranga helâsı olacaktı. Bir yatak odası, bir misafir odası, bir yemek odası bir salon, bir oda da çocuklarına... Beş oda istiyordu. Eskiden evini iki kat üzerine isterken şimdi plânını değiştirmişti. Artık yaşlanmıştı, düz ayak ev istiyordu.

1954 yılında on bin lirası olmuştu. İstanbul kazan o kepçe arsa aradı. Bu kadar paraya ancak Çekmece, yahut Kartal sırtlarında yer bulabiliyordu.

Biraz daha dişini sıkıp, biraz daha kemeri sıkıp para biriktirmeliydi.

Hele bir arsayı alsa, bir de üstüne ev... Beş odadan vaz geçti, bir alaturka, bir alafranga helâdan vazgeçti. Tek bir oda yeter, ki başını sokabilsin... Evini yaptırır yaptırmaz ilk iş evlenecekti.

1956 da emekliye ayrıldı. Artık emekli maaşıyla ne kadar az yese içse para biriktiremizdi. On iki bin lirasını aldı. Yirmi altı yıllık çalışmasının kuruş kuruş biriktirerek verdiği sonuç işte bu on iki bin liraydı.

Ne şehrin içinde, ne şehrin dışında, ne deniz kenarında, ne dağ başında bu paraya arsa yoktu.

Arsa aramaktan yirmi yıl daha

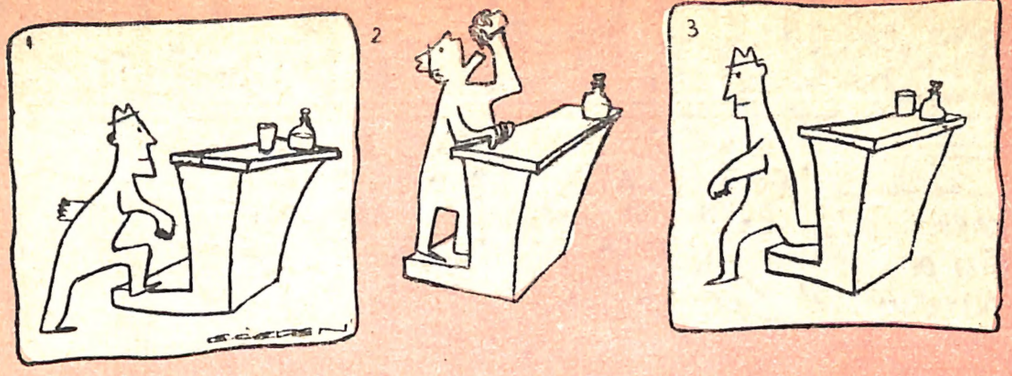

YAZISIZ!..

MÜHİM AMA. .

Doktor hastanın başından ayrılırken, genç karısına:

— Hastalığın ağırlık derecesini size söyliyemem, mazur görün... deyince kadın israr etti:

— Ama söylemeniz lâzım doktor. Düşünün, terziye bir esvap ısmarladım. Modelini seçtim. Yalnız iki cins kumaşta tereddüt ediyordum. Şimdi ben esvabımı yeşil den mi yaptıracağım, siyahtan mı yaptırayım?

AL CEVABI

Yeni açılan uçak hattında ilk hava yolculuğunu yapmıştı. Lâkin, talihine, uçuş şartları pek iyi değildi. Uçaktan inerken:

— Bu hatta ilk ve son seyahatim. Bir daha imkânı yok sizinle yolculuk yapmam! dedi.

Bu sözlere fena içerliyen hostes nezaketle mukabele etti:

— İşte hakkımızda gösterdiğiniz en büyük teveccüh...

RED SEBEBİ

Ayten, merakla soruyordu:

— Demek. patronun, seninle evlenmeği reddetti ha? Hay utanmaz adam...

Selmâ, omuz silkti:

— Kendine göre de hakkı var. Ben onun kâtibiyim. İşlerimin iç yüzünü bilen bir kâtip kaybetmek istemem, dedi. Hele karımın işlerimi bu derece bilmesi, hiç işime gelmez!

Yeni Açılan

BUYURUN OTELİ

Bir karyola sığacak kadar büyük, geniş, ferah odalar, terkos sularının kesilmediği saatlerde her odada sıcak - soğuk sular, elektrik cereyanı kesilmediği zamanlarda asansör, rahat ve muntazam banyolarımızdayken sular kesilirse hiç bir mesuliyet kabul edilmez, havagazı yeteri kadar geldiği saatlerde çay, kahve de yapılır, parası çok olanlara yemek de verilir, otelimiz turistik ve lüks olduğundan baskın tehlikesi yoktur.

Nefis Türk yemekleri Belçika'dan hususî getirttiğimiz aşçı tarafından yapılır. Bir kere teşrif etmeniz, bizim menfaatimiz icabıdır.

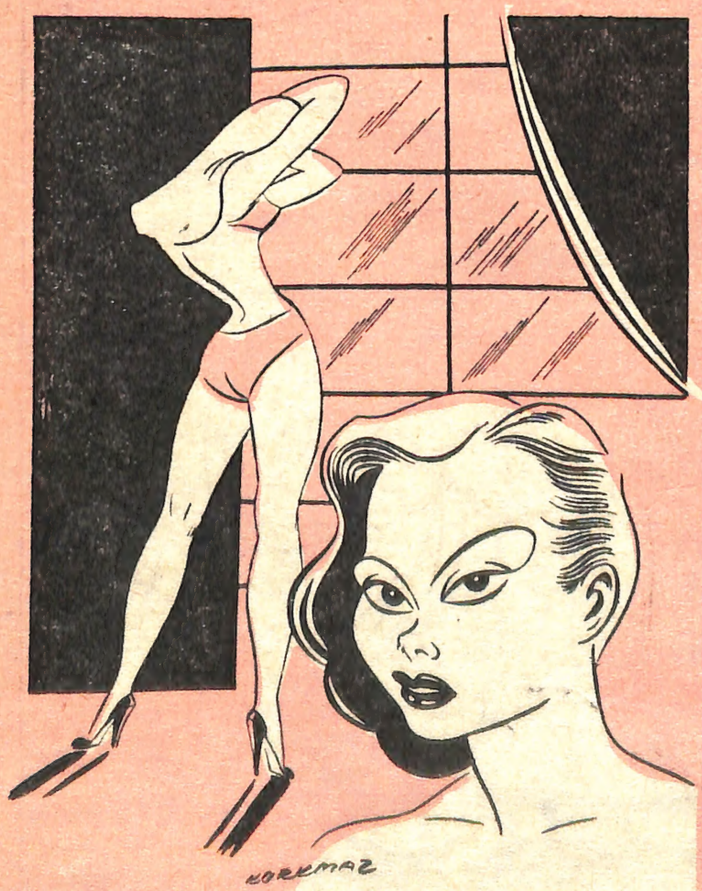

— Bırak canım şu pısırığı; daha ilânı aşk ederken bıçak çekmesini bile beceremiyor!..

AL MUSKANI HOCAM

Rumeli köylerinden bir çocuk, hasta babasının iyi olması için, bir hocaya muska yazdırır .Hocanın yazdığı muskayı, babasının boynuna takınca, ihtiyar ölür. Çocuk, muskayı yazdırmak için hocaya verdiği parayı geri almak ister. Hocaya muskayı götürür ve şöyle der: «Al muskanı hocam, babam kaykıldı.»

Oy için namazı apdestsiz kıldı,
Kim haklıysa düşman diye bakıldı.
Millet bu dert ile yandı yakıldı.
Bu ne zekâ sizde, bu ne akıldı,
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Ne demek mânası, söyleyin kuzum,
Dillerden düşmeyen «görülen lüzûm»?
Bırak söyleyeyim, kalmasın arzum:
Sözün elmas değil, âdi çakıldı,
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Hayrandır başına çorap örene,
Kızar kendisine yol gösterene,
Neden böyle dört nal koşar törene?
Çünkü şurada bir kaç çivi çakıldı.
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Eğildi başlar, büküldü beller..
Temelsiz işlere attı temeller,
Bizde kırıldıktan sonra emeller,
Temel kazıkları çok geç atıldı,
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Bütçemizi dersen, yamalı, ekli,
Demokrasilerin bu hangi şekli?
Hakkı tutan memur olur emekli,
İş görecek bize kim bırakıldı?
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Dinlese doğru söz neler yapardı,
Hayran olur millet, sever, tapardı.
Ama aradaki bağı kopardı,
Zâten nâzikti, ince bir kıldı,
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

★

Anlaşılmaz burda kim kime uyruk?
Yalnız bir kişi var, başına buyruk.
Gerisi dizilmiş, arkada kuyruk,
Ardımıza bir de kuyruk takıldı,
Al muskanı hocam, babam kaykıldı.

FALAN - FİLÂN

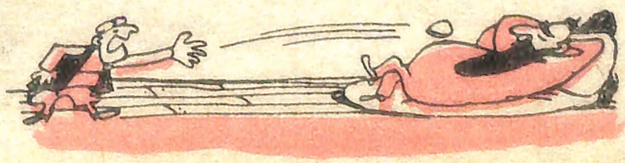

yaşlanmıştı. Babasının sözleri kulağında çınlıyordu:

— Dünyada mekân, âhirette iman...

Bu dünyada mekân kalmamıştı. Öbür dünyaya bakmalıydı.

Arsa aramaktan yorgun argın döndüğü bir akşam yolunun üstünde bir mezarlık gördü. İçeri girdi. Buarası ne kadar da güzeldi. Tıpkı hayâlindeki evin bahçesi gibi güzel bir bahçe, çiçekler, çayırlık, çimen... Temiz yeşillik ve renk renk çiçekler, güller arasında mermer mezarları görünce,

— İnsanın hemen şu güzel mezarların içine gireceği geliyor! diye söylendi.

Nasıl olsa ölecek değil miydi? İşte buradan bir mezar yeri satın almalı, sağlığında istediği gibi bir mezar yaptırmalıydı.

Mezarlık bir tepede, denize karşı idi. Serin selvi gölgeleri altında sonsuz uykuya yatmak, yaşamaktan daha iyi idi.

Ertesi gün hemen Mezarlıklar Müdürlüğüne koştu. Kendisi için bir mezar yeri satın alacaktı.

— Sizin istediğiniz mezarlıkta boş yer yok! dediler.

Ama eğer isterse başka bir mezarlıkta, yirmi bin liraya iyi manzaralı bir mezar yeri satın alabilirdi.

Utanarak,

— Daha ucuzu. bana göre bir yer yok mu? dedi.

Vardı, on beş bine, on iki bine, on bine de vardı.

Düşündü... Arsa işinden tecrübesi vardı. Ertesi güne mezarlar da fırlar bu paraya, mezar bulamazdı. Hemen o gün muameleyi yaptırdı, görmeden mezarını satın aldı.

Sonra gidip gördü. Kapalı, manzarasız, kırık dökük mezar taşları arasında bir yerdi. Ama o sevindi. Göz bebekleri parlıyarak:

— Oooh, burası benim! dedi. Şimdi her gün, eskiden olduğu gibi sabah erkenden mezarına geliyor nihayet bir toprak sahibi olmanın gururu ile burada oturuyor, yabani otları temizliyor, getirdiği çiçekleri dikiyor ve âdeta mekânına kavuşacağı günü hasretle bekliyor.

B. E. N.

●

KOLAY SEÇİM

Zati Sungur, Şan sinemasındaki yeni mevsim temsillerine başlamadan önce, kendisine bir yardımcı almak istedi. Lâkin, hokkabazlık ve sihirbazlık gibi bir mesleğe karşı gösterilecek ilgiyi önceden tahmin edemediği için, müracaatlerin çokluğu karşısında şaşırdı kaldı. Herkes, kendi hünerini methediyor ve kumpanyaya alınmak istiyordu.

Nihayet Zati Sungur:

— Peki, dedi, meseleyi hallettim... İçinizden kim, ötekileri ortadan yokedebilirse onu angaje edeceğim...

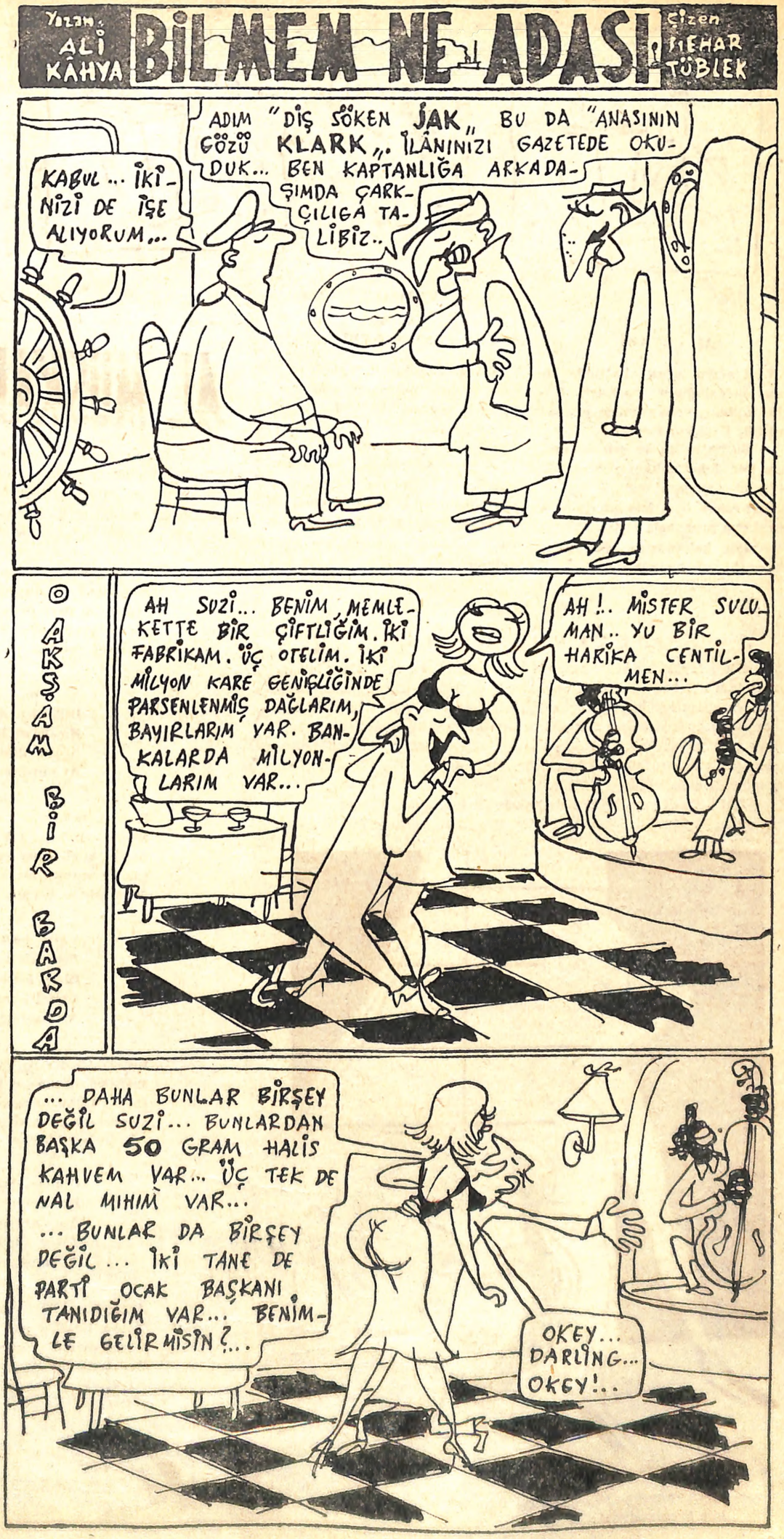

(Devamı var)

Yemsizlik yüzünden hayvanlara ekmek verildiği için ekmek darlığı başladı — Gazeteler —

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

FİRAVUNUN TERBİYESİ

★ Yazau : REŞAT NURİ (Güntekin) ★

HOCA Musa Efendi, üçünücü oğlunun adını «Yunus» koymuştu. Fakat sonradan bunu «Firavun» a çevirdi. Sebebini soranlara, yanıla yakıla şunları söylerdi:

— Cenabı Hak her Musaya bir Firavun musallat (1) etmiştir. Bu da keenne (2) benim Firavunum... Öteki oğullarım melek gibi çocuklar. Bu kime çekti bilmem ki?.. Her üçünü de, ayni kızılcık ağacından kestiğim değneklerle terbiye ettim ve lâkin bunun sırtında kızılcık sopası değil a, ormanları paralasan adam olacağı yok... Bir gün tavuk hırsızlığına gider, ertesi gün benim kürkü satar, daha öbür gün anasının yaşmak feracesiyle (3) kadınlar hamamına girer... Cenabı kahhar (4) ben kulunu da, dünyayı da bu Firavunun şerrinden kurtarsın...

Bir gün mahalle kahvesinde bu şikâyeti dinleyen yabancı bir ihtiyar, dedi ki:

— Kıtırlı köyünde, Kıtmir Hoca isminde bir mübarek zat vardır. Öyle bir üstad ki, değil insanları, dil bilmez hayvanları bile evvel Allah yola getirir. Nazarında öyle bir füsun (5) var ki, insan onunla göz göze geldiği zaman, yıldırımla vurulmuşa döner... Oğlunu bu mübarek zata teslim et, ya adam eder, yahut da öldürür... Meşhur bir medresenin beş senede bir cüz ezberletemediği bir hay lâzı üç ayda hafız etti. Talebesini elinde kerpetenle dinler, her yanlış için bir dişini veya tırnağını sökermiş. Sen ol da adam olma...

Musa efendinin tüyleri ürperdi. Bu keskin Hoca, mutlaka Firavununu adam edebilecekti. Ertesi sabah erkenden merkebine bindi ve «Firavun» u önüne katarak «Kıtırlı» köyünün yolunu tuttu.

★

Musa efendi, Kıtmir Hocanın huzuruna girince, dehşetinden yaprak gibi titremeğe başladı. Hocanın iri korkunç gözlerinin üstünde öyle heybetli kaşları vardı ki, bükülmüş palabıyıklara benziyordu. Kaşlar böyle olunca, sair âzasının ne olacağını tarife hacet kalmaz.

Musa efendinin titriyerek, kekeliyerek, boğazı tıkanarak anlattığı (Firavun) hikâyesini ehemmiyet vermeden dinliyor, arasıra muhteşem bir istihfaf ile Yunusa bakıyordu. Nihayet cevap verdi:

— Bunu adam etmek, çocuk oyuncağı... Bir hafta sonra sana mum gibi teslim edeyim... Elverir ki, o güne kadar ömrü vefa etsin...

— Allah senden razı olsun... İster döv, ister öldür, evlât senin...

Kıtmir Hoca, ayni istihfaf ile gözlerini süzdü:

— Şiddet usulünü takibe hacet yok... Ben ona ef'ali haseneyi (6) taklit ve itiyat ettirmek usulünü tatbik edeceğim... Bu haf ta zarfında ben ne yaparsam o da onu yapacak... Benden ef'ali seyyie (7) sadır (8) olamıyacağı için, o da itiyadatı hasene (9) ile me'lûf (10) olacak.

— Lâkin Firavun inatçıdır, isyan eder.

Kıtmir Hoca gururla:

— Gözlerimdeki çekici kuvvete mağlûp olmamak onun haddine mi düşmüş... Sen şimdi seyret... Gel buraya Yunus... Şu gözlerime bak... Dikkatli bak... Bir hafta ben ne yaparsam, sen de onu yapacaksın... Haydi şimdi kapının yanına git, dur!

Musa Hoca tereddüt ediyordu:

— Şimdi artık sen ne yaparsan, o da onu mu yapacak?

Kıtmir Hoca ayağa kalktı:

— Elbette onu yapacak, dedi, misal ister misin? Seyreyle...

Hoca, kendi mihveri etrafında bir kere döndü. Yunus, birdenbire kamçılanmış bir topaç gibi dönmeye başladı. Hoca süpürgeyi alarak bir kere döndü. Yunus, birdenbire süpürgeyi yakaladı, kırk yıllık bir ev kadını gibi odayı süpürmeğe başladı.

Musa efendi, oğlunun adam olacağına inanmıştı. Gözlerinde yaşlarla Kıtmir Hocanın ellerini öptü, bir hafta sonra oğlunu gelip almak üzere, köyden ayrıldı.

★

Kıtmir Hocanın tarlası, bahçesi ve epeyce hayvanları vardı. Fakat adam kullanmazdı. Bütün işlerini bu mıknatıs usulü vasıtasiyle terbiye ettiği talebelerine gördürürdü. Yunusu hemen çalıştırmağa başladı. Kendisi bir kova su çekerse, Yunus elli kova su çekip bahçeyi sular, kendisi bir ağaçtan bir dal keserse, Yunus bütün ağacı parçalayıp hocanın odunluğuna taşıyordu.

Kıtmir Hoca, yalnız bahçe, tarla işlerini değil, yemek pişirmek, çamaşır yıkamak, tahta silmek gibi karısına ait olan işleri bile çömezine yükletiyordu.

Altınca gece idi. Kıtmir Hoca o gece civar köylerden birinde düğüne davetliydi. Hocanın genç karısı, yatakta bir yandan bir yana dönerek düşünüyordu:

— Yunus mum gibi adam oldu. Yarın babası gelip alacak... Uğurlar olsun ama, evin işlerine kim bakacak? Yemeği kim pişirecek, bulaşığı kim yıkıyacak?

Genç kadın bunları düşünerek uykuya dalarken bir kapı gıcırtısı işitti. Gözlerini açınca odasında Yunusu gördü:

— Aman Yunus, dedi, senin burada ne işin var?

Yunus: «Ne yapayım, dedi, Hocam, ben her ne yaparsam yapacaksın dedi... Vazifemi eksik bıra kırsam, hem vicdanım rahat etmiyecek, hem de terbiyem eksik kalacak!..»

(1) Musallat, tebelleş (2) Bir çeşit sanki, (3) Eskiden giyilen bir çeşit kadın sokak kıyafeti, (4) Allahın isimlerinden biri, kahredici Tanrı, (5) Büyü, (6) Güzel işler (7) Kötü işler (8) Çıkmak (9) Güzel alışkanlıklar (10) Alışmış.

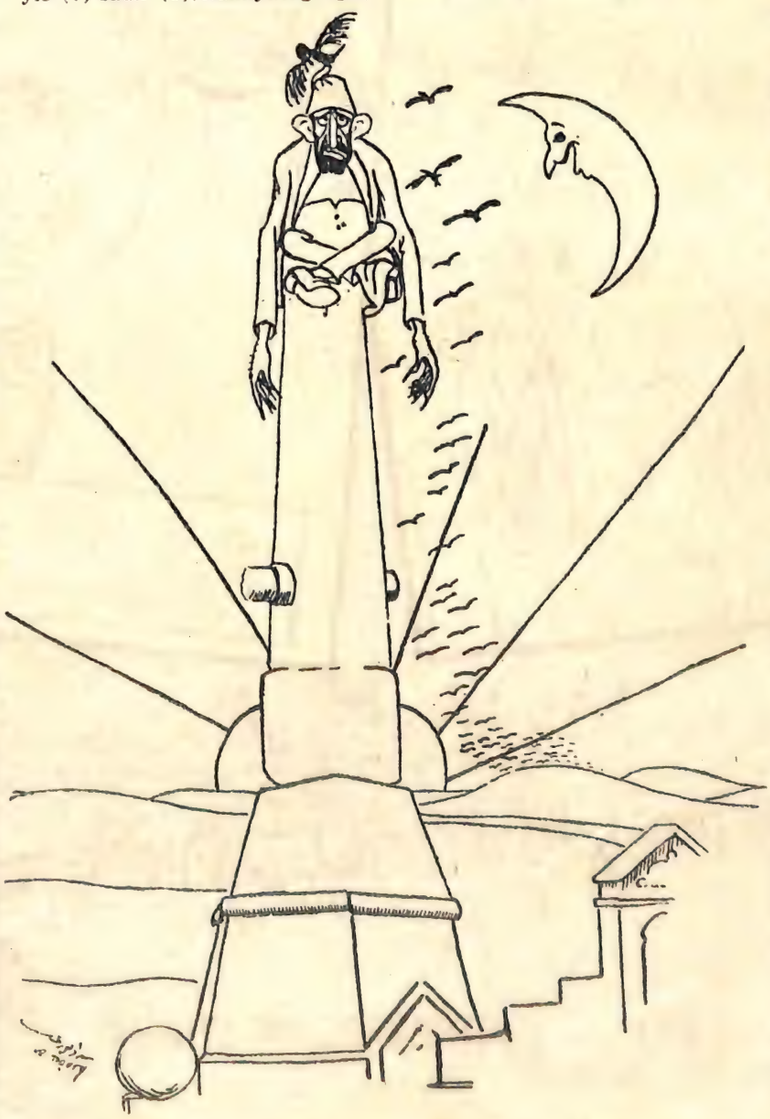

Cansız olduğu için Hürriyet âbidesi komisyonunun reddettiği proje..

Şimdiki «Hürriyet-i Ebediye» tepesindeki Hürriyet âbidesi için 1910 da bir yarışma açılmıştı. İşte bu münasebetle Sedat Nuri İleri, 13 Ekim 1910 da Kalem dergisinde yayınlanan bu karikatürünü çizmiştir. Âbidenin üstündeki tahttan indirilen Abdülhamit'tir.

Cenap Şehabeddin'in Tiryaki sözlerinden

★ **Dimağların da oburu vardır. Pek çok yer, pek az hazmeder.**

★ **İhtiyar gibi hareket eden bir budala, genç gibi hareket eden ihtiyar bir delidir.**

★ **Köpeğe gem vurma, kendisini at zanneder.**

★ **Kavak ağacını beğenen ve seven pek az kişi gördüm. Çünkü dosdoğrudur.**

★ **Suiistimal kapısını aralık etmeğe gelmez, derhal ardına kadar açılır.**

Osman Cemal'den iki fıkra

Evlenirseniz, dul alın!.. Çünkü, sizi aldatsa bile, ustaya aldanmış olursunuz. Pehlivanlar ustaya yenilince, yüzleri kızarmaz.

☆

Ne vakit gazetelerde «Evlenme vadı ile bikrini izale» diye bir şey görsem, kıza «oh olsun» diyorum... Çünkü kimsenin veresiye vermediği bu zamanda, hiç insan senetsiz, sepetsiz, veresiye muamele yapar mı?

RAMİZ

RAMİZ GÖKÇE

18 yaşında karikatür ve resim yapmağa başlayan Râmiz Gökçe, ölümüne kadar, otuz dört yıl zamanının hemen bütün mizah dergilerinde ve bir çok günlük gazetelerde karikatürler yapmıştır. Râmiz, her çeşit karikatür tarzını denemiş olduğu için onu, konu ve çizgi bakımından belli ve belirli bir özellikle ayırmak zordur. Kendisi, daha ziyade siyasî karikatürlerini beğenir ve severdi. Bu kadar çeşitli tarzda çalıştığı halde, karikatürlerinde, karikatür tiplerinde, hattâ konu ve lejandlarında derhal Râmiz'i bulmak ve tanımak mümkündür.

Karikatürlerine titizlikle çalışır, dikkat gösterirdi. Perspektife büyük önem verir, karikatürde detayları ihmal etmezdi. Bu bakımdan bir çok karikatürlerinin dekoratif güzelliği de vardır.

Bir çok Amerikan ve Avrupa dergi ve gazetelerine karikatürleri iktibas edilen Râmiz «Tombul Teyze» tipini yaratmıştır. Yaptığı karikatürlerinin sayısı pek çoktur. Seçtiklerinden albümler çıkarmıştır.

En son «Mizah» adında bir dergi çıkarmaktaydı.

İSTANBUL BELEDİYESİ KEDİLERİ TOPLUYOR!

— Kuyruğu biz de verecek miyiz?..
— Bana dokunmazlar, ben Ankaralıyım!.
— Belediye on bin kediyi beşer kuruştan imha ettirecekmiş...
— Desene sermayeyi kediye yükletecek!..

Kız — Sen benim hayatımın güneşisin..
Erkek — Boş ver... Eski lâf bu... Sen benim hayatımın ampulüsün de de kıymetli bir mal olduğumu anlıyayım!..

Baba — Mahdum köleniz gazeteci olmak istiyor... Hangi mektebe yazdırsak?..
Müdür — Dilsiz mektebine!..

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

İNGİLİZ FİKRASI:

Sinemada, orta yaşlı, lâkin çok güzel bir kadının yanında oturan delikanlı hiç rahat durmuyordu. Bu hale tahammül edemiyen ka-

dın, nihayet yavaşça onun elini itti ve fısıldadı:

— Aceleniz ne canım? Sabırlı olun biraz...

Ve ilâve etti:

— Bugünlerde matemdeyim de..

○

İSVEÇ:

Genç kız, kendisine ateşli ateşli aşk ilân eden uzun boylu profesöre sordu:

— İstediğinizi kabul ederim ama, bana önce izah edin: vazifeyle zevk arasında ne fark var?

— Vazife, yapılırken zahmetli,

bittikten sonra hoş bir şeydir. Zevk ise, önce tatlı, bittikten sonra tatsızdır...

— Gördünüz mü ya? Beni sevmek sizin için vazifeyse, güç şey, zevkse, sonrası kötü. Onun için bu işten vazgeçelim...

○

İTALYAN :

Bruno Salperi, büroda güzel Marietta'nın horul horul uyuduğunu görünce, onun bir gece evvelki baloya gittiğini hemen anladı. Kadını uyandırdı:

— Rahatsız mısınız Marietta?

— Uykusuzum. Dün gece, çocuğum gözünü kırpmadı, beni de uyutmadı.

Brüno nezaketle eğildi:

— Bundan sonra çocuğunuzu buraya getirin, anlaşılan daha rahat uyunuyor...

AMERİKAN :

Lisabeth, komşusuna hayranlıkla anlatıyordu:

— Beni seven bakkal çırağı vardı ya? Boksta bir servet yaptı...

Komşusu merhametle gülümsedi:

— Tabii ağır siklette değil....

İSRAEL:

Raşel, gece yarısı, itfaiye arabalarının homurtusuyla uyandı. Bir de pencereden baktı ki, sokakta yangın var. Hemen kocasını dürttü:

— Salomon, kalk... Kalk be, yangin var...

Salomon önce bir gözünü, sonra öbürünü açtı. Anladı ve hemen yorganının altına gömüldü:

— Keyfine bak Raşel, biz burada kiracıyız!

○

İRLANDA :

İki arkadaş bir night-club'ün kapısında Corck'a rastladılar. Beriki:

— Felâket, dedi, Bill ölmüş, haberiniz var mıydı? Bar kapısın da bulmuşlar...

İçlerinden biri sordu:

— İçeri girerken mi ölmüş, çıkarken mi?

— Çıkarken....

— Vah zavallı Bill...

MACAR :

Helena Vajda, kızını methediyordu:

— Görsen şekerim, daha on dokuz yaşında. Üç yabancı dile hâkim...

Helena Vajda'yı çok iyi tanıyan komşu:

— Mükemmel, diye tasdik etti, bir de kendi diline hâkim olsa...

— Oooo.. Çarpıntınız var!..

— Fransız —

BREZİLYA:

İkisi de dehşetli kumarbazdı. Biri:

— Biliyorum, dedi, karım beni aldatıyor nasıl olsa.... Gel seninle zar atalım. Ben kazanırsam, ka

yıplarımı öde. Sen kazanırsan karımı al...

Paolo, tam kabul edecekken caydı:

— Karımı tanıyorum zaten, diye itiraz etti. Gel seninle yüz pezosuna oynıyalım da, sonunda ben de kâr edebileyim...

○

FRANSIZ:

İhtiyar M. Roger, canavar kılıklı karısının yanında, metresi Jeanin'e telefon ediyordu:

— Sen misin Gilbert? Bu akşam beni davet mi ediyorsun? Pe-

ki, ama, bak, karımın yanında söylüyorum sana: öyle sabahlara kadar beni uykusuz bırakacaksan gelmem bak. Ya uslu uslu konuşalım, yahut da vazgeç. Hem o koyu ruju da sürme, leke bırakıyor!

○

İSPANYOL :

Rikordo birdenbire uykudan uyandı. Gözlerini uğuştura, uğuştura yüzüne hayretle bakan karısı Rozitaya:

— Müthiş bir rüya gördüm, sen

makasla üzerime yürüyordun beni...

Rozita sözünü kesti:

— İyi ki hatırıma getirdin, dün benim terzi faturayı getirdi, para istiyor!..

Kartvizit

HİKÂYE:

KADEHİNİ tepesine dikti, sonra homurdandı:

— Niçin mi boşadım? Karımı niçin boşadım, öyle mi?

Sonra, âdeta ağzı köpürerek, yeni bir içki istedi:

— Ben karımı boşadım ha? Bilirsin, ne güzel, ne fedakâr, ne sevgili kadındı benim için... Deli miyim ben de onu boşıyacağım? Hayır, o beni boşadı. Ondan sonra da bütün hayatım, istikbalim mahvoldu gitti...

Gözleri uzaklara daldı:

— O zamanlar içtimaî mevkii yüksek bir adamdım. Gün geçmez di ki, gazeteler benden bahsetmesinler... Ama, ne olduysa o kartvizit yüzünden oldu. O gün bu gündür kartvizit kullanmam, nefret ederim...

Ve acı acı güldü:

— Hoş, kartvizit üstüne yazacak unvan, mevki, rütbe de kalmadı ya...

Benim sustuğumu görünce, kendiliğinden anlattı. Zaten bir insanı konuşturmanın en güzel çaresi, ona hiç bir şey sormamaktır. Yoksa hemen ürkerler.

— Senden iyi olmasın, bir arkadaşım vardı. Yalnız, affedersiniz, biraz çapkıncaydı. Daha doğrusu kendini öyle zannederdi.

Sustu. Birdenbire içinde yüzdüğü sarhoşluktan ayılır gibi olmuştu. Anladım ve kalktım.

Efendim, biz Semih'le çok sevişirdik. O, hayatta her istediğine sahip olmuştu. Muntazam bir hayatı vardı. Günün adamlarından dı. Bense derbeder, âvarenin biriydim. Bütün kabahatim, kadınlarla aramın düzgün olmasıydı.

Günün birinde, o zamana kadar tesadüf ettiğim kadınların belki engüzeliyle bir yerde karşılaştık. Birlikte içtik, dansettik. Kadın böbürlenmek gibi olmasın, benden hayli hoşlanmışa benziyordu. Zaten bunun başka türlü izahına da imkân yok. Çünkü züğürtlük dediniz mi, evvelâ bendeniz akla gelirim. Benden ne umacaktı bu lüks kadın?

Gecenin saat üçünden sonra, Beyoğlunun en şık otellerinden birine kapağı atmıştık. Ayrılacağımız sırada Ayla, adı buydu:

— Cidden senden çok hoşlandım, dedi. Bana adresini ver... Yahut, en iyisi telefon numaranı yaz... Een, canım çekince seni arıyayım.

— Ben seni arasam olmaz mı hayatım?

— Olmaz, çünkü benim belâlım bir tane değil ki... Sonra, ayni yere tüneyenlerden de değilimdir ben...

O böyle söyleyince, benim için de yapılacak bir şey kalmamış oluyordu. Hemen cüzdanımı çıkardım. İçinden bir kart çekip verdim:

— Al güzelim, işte telefon numaram bu... Ne zaman istersen emrindeyim...

— Seni çapkın seni, diye güldü, utanmıyor musun, öyle ayıp şeyler söylemeğe...

Halbuki, ben ayıp sayılacak hiç bir şey söylememiştim ona.

Neyse... Aradan bir kaç ay geçti. Bu müddet içinde bir defacık olsun Ayla'yı görmek nasip olmamıştı. Bir gün Beyoğlunda rastladım. Başını öteye çevirdi, görmemezliğe geldi. Yanına sokuldum:

— Bonjur hamfendi, dedim, neye iltifat buyurulmuyor?

— Terbiyesiz, kaba adam... Benim muhitimde senin gibilere kimse selâm bile vermez...

— Aman deme yahu? Ne yaptık ki?

— Bir ay oldu, sana mektup yazalı... Özene bezene hazırlanmıştım, gelmek şöyle dursun, cevap vermek tenezzülünde dahi bulunmadın...

Anan yahşi, baban yahşi, dinletemedim. Ayla fena içerlemişti. Yüz vermiyordu. Sonunda suratıma dahi bakmadan çekip gitti. Canım sıkılmıştı doğrusu, Haydi mektup almış olsam neyse ne... Mektup da almamıştım ki...

Nihayet ertesi hafta iş aydınlandı ama, ba'deharâbil Basra... Yani tamirine imkân kalmadıktan sonra... Semih'in karısına tesadüf ettim:

— Aman, sizinle iki şey konuşacağım, dedi. Şuraya girelim...

Girdik oturduk. Çantasından bir mektup çıkardı:

— Siz böyle kadınları tanırsınız, diyordu (amma şöhret benimki de yani). Biz Semih'le ayrılıyoruz. Çünkü beni dünyanın en sefil kadınlarından biriyle aldattı. Şu mektuba bakın bir kere...

Mektuba baktım. Bir de ne göreyim? Ayla'nın yazısı ve imzası... Aman Allahım, ne o gecenin tafsilâtı, ne istikbale ait ümitler... Öyle teferruata girmiş ki, okurken benim bile yüzüm kızarıyordu. Bir de Semih'in karısını düşündüm. Hele şu sözler, onu herhalde deli etmişti:

«Bir de bana, utanmadan adının Fikret olduğunu söylemiştin. Halbuki bak, kartında Semih yazılı... Ah Semih'ciğim... Bilsen o azgın okşayışlarını...»

— Görüyorsun ya? Diyordu arkadaşımın karısı, bir de sizin isminizi vermiş. Bu affedilir şey mi?

Şimdi, zavallı Semih, beni ne zaman görse, başkası zannedip ayni hikâyeyi anlatıyor.

— Hikâyeci —

Karşıdaki — Ben mi? Ben kadınlardan bıktım artık azizim!..

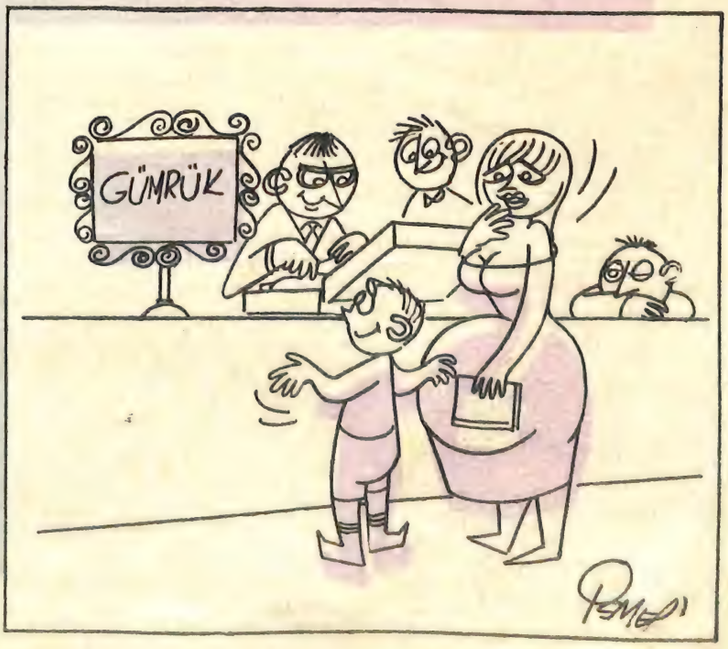

— Amca, annemde ne var biliyor musunuz?..

KABAHAT BAŞKASINDA

Kadın nerdeyse doğuracaktı Sancıdan kıvranıyordu. Ama kocası da dokuz doğuruyor, mütemadiyen gezinip duruyordu. Bu hale dayanamıyan kadın, onu teselli etmek istedi:

— Haydi, dur biraz canım... Evet, sancılar şiddetli, ama sana ne? Senin yüzünden değil ya?

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

DAHA BİR KADEHTE...

İçki yasağı sırasında, Bektaşi, nevalesini, içkisini yanına almış, Boğazda kayık gezintisi yapıyormuş. Padişah, yanında veziri, içki yasağına riayet edilip edilmediğini kontrol ediyormuş. Bektaşi, kayığı ile iskeleye doğru gelirken, padişah şüphelenmiş, kendilerini Üsküdara geçirmesini söylemiş.

Tam denizin ortasında Bektaşi şişesini çıkarıp bir kadeh içmiş, birer kadeh de vezirle padişaha ikram etmiş. Padişah Bektaşiye:

— Padişahımız yasak etti, biz içemeyiz! demiş.

Bektaşi ısrar etmiş, onlar içmemişler, Bektaşi:

— İçin, yoksa şimdi kayığı deviririm!. diye tehdit edince, zorla birer kadeh içmişler. Bektaşi ikinci kadehi uzatınca, vezir:

— Kendine gel, ben vezirim! demiş.

Bektaşi gülmüş:

— Bak daha birinci kadehte vezir oldun, hele ikinciyi için bak o zaman bu da padişah olur, demiş...

MEHMET KAYIKÇI
Karagümrük Dervişali Mh. Nakkaş Sai Sok. No. 25 - İstanbul

VAR AMA!..

Bir gece yarısı, kabadayılar bir yolcuyu yakalayıp öldüresiye döverlerken, dayak yiyen adam âvazı çıktığı kadar bağırır:

— Adam öldürüyorlar... Bu memlekette beni kurtaracak bir müslüman yok mu?

Adamın feryadına dayanamıyan Bektaşi pencereyi açar, başını uzatır. Dayak yiyen adama cevap verir:

— Var... Var olmasına var ama. gelemez!..

ŞAKİR ERGÜN
Afyon Mecidiye Cad. No. 149

GÜNAH DEĞİLDİR AMA...

«Genç bir Molla Bektaşî babasına yaklaşarak:

— Baba erenler, helâda sakız çiğnemek günah mıdır? siye sormuş.

Baba erenler bir müddet ensesini kaşımış, sakalını sıvazlamış, kısa bir düşünmeden sonra:

— günah olmasına günah değil ama, demiş, görenler bok yiyorsun sanır!

ŞEFİK GÜNDER
Küçük çarşı han No. 23
ANKARA

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

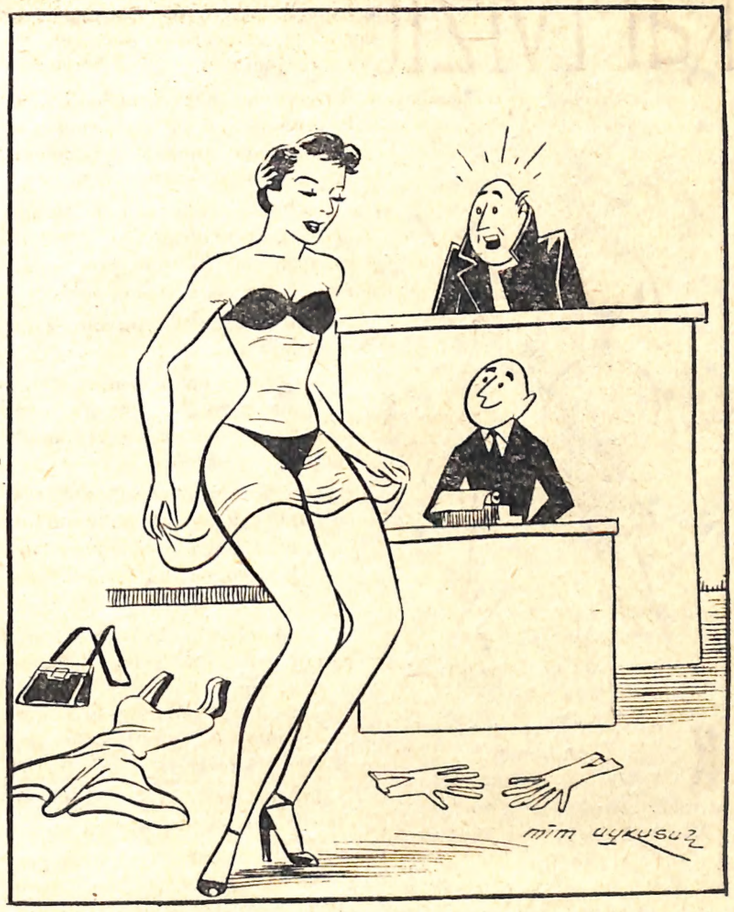

— Ne yapıyorsun kızım?..
— Annem bana hâkimle hekimden bir şey saklanmaz demişti de...
Yazan: İsmail Köylü. Kırktepe Mh. İpçiler sok. No. 18 - Bartın

BEBEK!

Bektaşi babalarından biri dostuna gece yatısına gitmişti. Gecenin geç saatlerine kadar yediler, içtiler, sohbet ettiler. Nihayet yatma vakti geldi. Ev sahibi misafirden özür diledi:

— Kusura bakma baba erenler, dedi. Yalnız iki odamız var. Birinde «bebek» yatıyor, öbürü de ahıra bakıyor. Hangisini istersen oraya serelim yatağını. Baba erenler düşündü: Gerçi ahır kokusu dinleyecek ama, öbür odada yatsa sabaha kadar bebeğin viyaklamasını dinliyecek. İyisi mi, öbür odada yatayım, dedi.

Sabahleyin yüzünü yıkamak için bahçeye çıkınca ne görsün: Bir âfet, kıpkırmızı dudaklı, incecik belli, elmas gibi gözlü bir kız su dolduruyor. Aklı başından gitti âdeta.

Yutkundu sordu:

— Sen kimsin kızım?

Kız, kırıtarak cevap verdi:

— Ben bu evin evlâtlığıyım. İsmim de «Bebek»!.. Ya sizinki bey baba?

Baba erenler güç halle cevap verebildi:

— Yaaa.. öyle mi?.. Benimki de Eşşşek!..

VURAL ÜLKÜ
Koç Yurdu, 104 Maltepe - Ankara

DERGÂH NE TARAFTA?

Canlardan biri, seyahate çıkmış. Uğradığı bir şehirde ilk rasgeldiği adama sormuş:

— Erenler, Dergâh ne taraftadır, söyler misiniz?

Adam:

— Sağdan gider, sola saparsın, diye tarife başlamış.

Baba erenler:

— Kuzum efendim, orası meyhaneye çıkmaz mı? diye sormuş.

— Hayır, meyhane şu karşı yoldan yürüyüp sola sapınca karşına gelir.

Baba erenler:

— Eyvallah! diye boyun kırıp o tarafa yürümüş.

MÜRVET GÖRBÜZ
Kayseri Göçebe sokak No. 3

DAYAN RABBİM

Bir deniz yolculuğu sırasında fırtınaya tutulan yolcular, korkularından boyuna Allaha adak adarlarmış. Kimi koyun, kimi deve, kimisi inek, kimisi başka şey. Adakların arkası kesilmediğini gören Bektaşi:

— Dayan Rabbim dayan, zengin olmanın sırası geldi, demiş.

TURGUT GÖRGÜLÜ
Maarif kaleminde - Malatya

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

AKBABA'NIN MİZAHİ ROMANI

— 18 —

Gazeteciler, ihtiyar dilencinin bacaklarının arasına başını koymuş, şezlonga uzanmış gibi rahat rahat cıgarasını içen on sekiz yaşında kadar bir çocuğa;

— Senin burada işin ne Attilâ? diye sordular.

Attilâ dedikleri çocuğun giyinişi, hamamdakilerin hiç birine benzemiyordu. Elbisesi iyi idi, hattâ yeniydi. Sarı kıvırcık saçları, darma dağınık alnına dökülmüştü. Attilâ, gazeteciye:

— Hiç âbi, dedi, kerizde kokoz kaldım da, buraya geldim. Yenişehirde Arnavut Cemalin bitirimhanesindeydim.

Gazeteci:

— Bir daha buralarda görmiyeyim, babana söylerim, dedi.

Çocuk:

— Babam burada değil ki, dedi, Avrupaya gitti.

— Annen?..

— Annem de bir aydır Hilton'da kalıyor. Ablamla beraber.

Gazeteci ile fotoğrafçı oradan kalktılar. Ben de arkalarındaydım. Gazeteci fotoğrafçıya:

— Bu da, dedi, sosyete serserisi... Kimin çocuğu biliyor musun?..

Çocuğun babasının adını söyleyince şaşırıp kaldım. Adını sık sık gazetelerde okur, resimlerini görürdüm. Gazeteci;

— Bu çocuk kibar serseri, dedi, ağabeyisi de öyle... Anası ile ablası da fındık kırıyorlar.

Herhalde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Uykum geldiği için, gazetecileri bıraktım. Ali ile Kör Andonun yanına geldim. Onları bulmak, yani tanımak zor oldu. Ayaklar, kollar, başlar birbirine karışmıştı. Başımı Alinin karnına dayadım. Artık bu pis havaya alışmıştım. Hemen uyudum.

Bir gürültü patırdı, düdük sesleri ile uyandım. Hamamın içi karmakarışık olmuştu. İçeriye polisler dolmuştu. Serserilerin her biri kaçmağa, gizlenmeğe çalışıyorlardı.

Kör Andon:

— Vay anasını, dedi, buraya hiç gelmezdi aynasızlar!.. Nasıl oldu bu iş?..

Polisler serserileri yakalarından, kulaklarından tutup tutup dışarı atıyorlardı. Kaçmanın imkânı yoktu. Sıra bize geldi. Bir polis iğrenerek önce Alinin yakasına yapıştı. Sonra iki kol beni kavradı. Ali çırpınıyor, ağlıyordu. Kendimi her taraf kapalı, karanlık bir kamyonun içinde buldum.

— Aliii!.. diye bağırdım.

Ses alamadım. Kamyon hareket edince, yanımda, kim olduğunu görmediğim adama:

— Nereye götürüyorlar? diye sordum.

Adam bana:

— Çaylâk, dedi, yeni mi düştün?.. Kampa gidiyoruz.

— Ne kampına?..

— Dilenciler kampına... Süleymaniyedeki kampı bilmiyor musun?..

— Ben dilenci değilim ki...

Karanlıkta herifin pis pis kahkahasını duydum.

— Ulan enayi, plâkisi, dedi, dilencilik fena şey mi? Bu zamanda koskoca şeyler bile daha büyüklerinden dileniyor..

— Ama ben dilenmiyorum ki...

— İstanbula kimin geldiğini biliyor musun? Büyük misafirimiz geldi. Dilenci, hırsız, yankesici, serseri... ne varsa topluyorlar.

Kamyon durdu. Kapısı açılınca, sabahın alaca karanlığında bir medrese kapısına geldiğimizi **gördüm.**

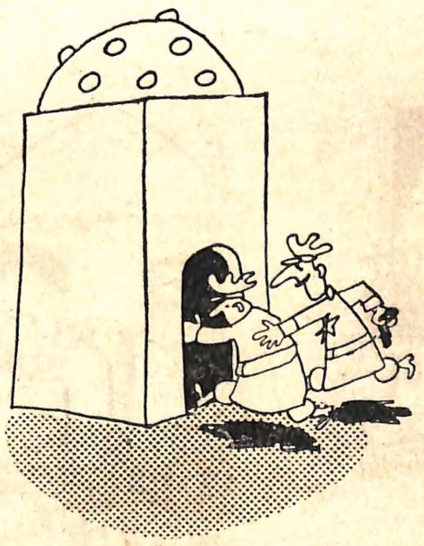

Kapıdaki polis, medreseden içeri her serseriyi attıkça, karpuz sayar gibi bağırıyor, teslim alan da polisin söylediği sayıyı tekrarlıyordu. Sıra bana gelince polis:

— Atla ulan aşağı! dedi.

Kamyondan atladım. Kıçıma bir tekme indirdi. Ben medresenin kapısından içeri tekerlenirken:

— Sekiz yüz elli sekiz! diye bağırdı.

İçerdeki adam tekrarladı:

— Sekiz yüz elli sekiz!..

Arkamdan:

— Sekiz yüz elli dokuz! diye bağırdılar.

Medresenin bahçesindeydim. Burası da hamam gibi tıklım tıklımdı. İhtiyar kadınlar, sakatlar, çok küçük çocuklar, kimi çıplak, kimi çuvallar içinde hepsi yerlere oturmuşlardı. Birdenbire Andonun sesini duydum:

— Sabahat!.. Ali ulan, Sabahat burada!

Ali yaşlı gözlerini uğuşturarak koştu. Sanki kabahat bendeymiş gibi:

— Neredesin ulan? Diye bağırdı.

— Otobüsü kaçırdım, dedim, sizden son raki otobüsle geldim.

— Ne yapacağız?

— Bilmem...

Andona:

— Sen burasını biliyor musun? diye sordum.

— Çoook geldim, dedi.

— Ne yapacaklar bizi?..

— Büyük misafir gidene kadar burada tutarlar. Ondan sonra salıverirler.

Bir yandan kamyonlarla gelen serserileri, dilencileri, içeri tıkıyorlardı. Andonun söylediklerini duyan, bizden daha büyük bir çocuk:

— Yağma yok, dedi, bu sefer kolay kolay paçayı kurtaramayız. Büyükleri çalıştırmıya götürecekler...

Ali:

— Küçükleri?.. diye sordu.

— Onları da ıslâhhaneye...

— Abdesthaneye mi?

— Islâhhaneye!..

Sonra bize «Islahhane» nin ne olduğunu anlattı. Kör Andon:

— Öyle ise Aliyi oraya götürürler, dedi. Büyükleri nerede çalıştıracaklar?

Geçen sene bir kere daha toplamışlardı böyle... Parti parti ayırdılar. Bizi, on altı kişi Büyükadaya çöpçülüğe gönderdiler. Öyle kıyak iş ki... Gündelik iki papel... Yemek de var. Bir de çöpçülerin koğuşunda içi kuru ot dolu yatak verdiler. Gel keyfim gel!..

— Sonra ne yaptınız?..

— Arkadaşların hepsi kaçtı. Biz üç kişi kaldık. Büyükadada eşek çok... Eşek de var, at da... Eşeklerle atlar asfalta pisliyorlar. Biz onları topluyorduk.

— Eeee?..

— Sonra bahçıvanlara, büyük bahçeli köşk sahiplerine kilosu elli kuruştan satıyorduk. Günde adam başına yirmi, otuz lira kazanıyorduk. Dünyanın parasını kazandık be!..

Merakla sordum:

— Sonra ne oldu?

— Birimizin serseriliği tuttu, kaçtı.

— Vay enayi vay!..

(Devamı var)

YENİ ROMANIMIZ:

MAHALLENİN KISMETİ!

Gelecek sayımızda tefrikaya başlıyacağımız bu mizahî roman, şimdiye kadar Akbabada okuduğunuz romanların en güzeli ve en sürükleyicisidir. Kahkahalarla ve heyecanla takip edeceğiniz bu şen ve şuh romanı okurken hayatınızın en neşeli dakikalarını yaşıyacaksınız

Grafika

Evet öyle...

Vita, paranızın en iyi karşılığıdır.

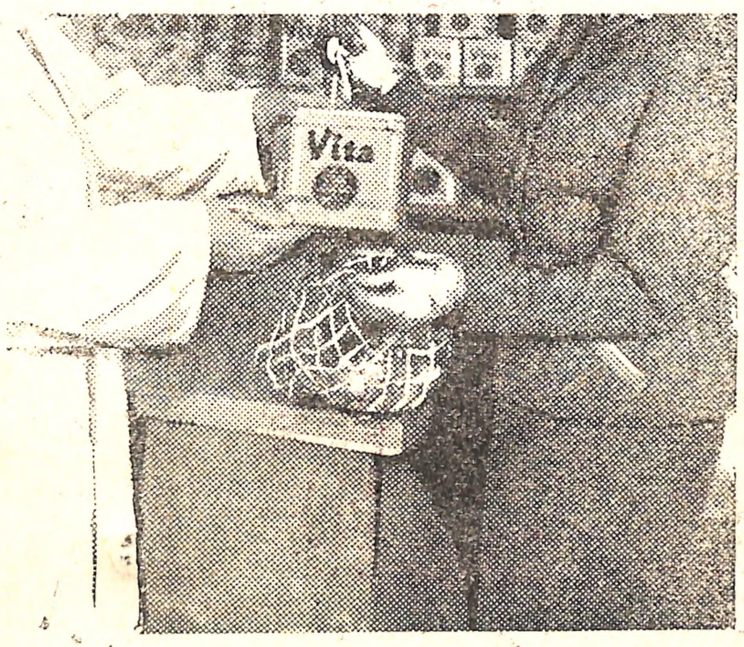

Tevkalâde sâf ve tabiî bir gıda olan VİTA çok kolay hazmedilir.

Bundan maada, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini arttırmakla beraber mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf yapmış olursunuz.

Evet, VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza gelir.

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır

Vita

UNIT

V.37

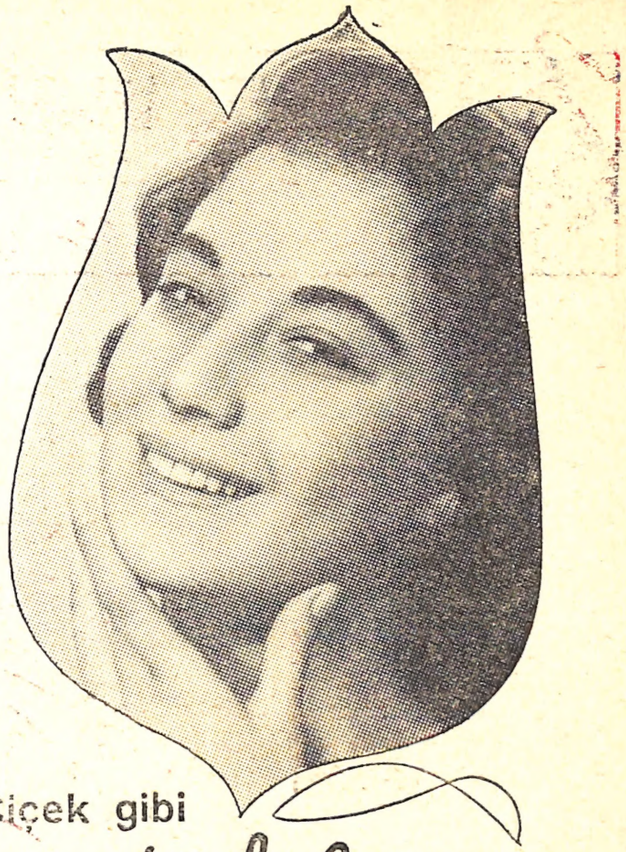

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

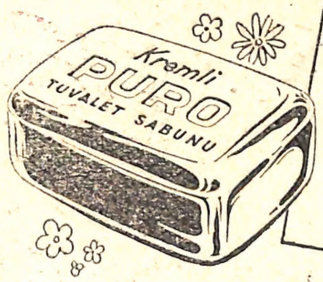

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

56-17

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Senelığı 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Evde beraber, sokakta beraber, lokantada beraber... Neredeyse karı koca olduğumuzdan şüphe edecekler!..

— İtalyan —